POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 14 **Poznań, dnia 11 kwietnia** **1949 r.**

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY: Str.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

320
ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie zmiany granic terytorialnych gromad w gminach wiejskich „Rozdrażew" i „Koźmin" w pow. krotoszyńskim.

§ 1. Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 23. 3. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294)

1) wyłącza się w powiecie krotoszyńskim z gromady „Budy" położonej w gminie wiejskiej „Rozdrażew" następujące parcele oznaczone katastralnie:

Karta mapy Nr 1 — numery parcel: 32/1, 33/1, 34/1, 35/1, 38/7, 39/7, 40/7, 41/2, 42/2, 43/7, 44/7, 45/7, 46/2, 47/7, 48/7, 49/7, 50/7, 51/4, 52/5, 54/4, 55/7, 56/7, 57/4, 60/4, 61/7, 62/7, 63/4, 64/7, 65/5, 69/4, 73/7, 74/7, 76/7, 77/7, 78/7, 85/28, 96/15, 98/16, 104/17, 105/16, 109/17, 110/17, 111/20, 120/16, 125/7, 126/4, 129/4, 130/7, 134/7, 135/7, 136/7, 137/7, 138/5, 139/5, 140/5, 141/5, 142/5, 143/5, 144/5, 145/5, 146/5, 147/5, 148/7, 149/7, 150/7, 151/7, 152/7, 153/7, 154/7, 155/7, 156/16, 158/16, 159/16, 166/16, 167/16, 168/17, 169/16, 170/16, 171/16, 174/16, 177/4, 178/7, 179/7, 180/16, 181/16, 189/12, 190/30, 192/16, 195/25, 194/27, 196/31, 197/31, 198/31, 199/19, do 200/29, 201/19, 202/22.

Karta mapy Nr 2 — numery parcel 1 do 66.

Karta mapy Nr 3 — numery parcel 1 do 43, 45 do 55, 56/44, 57/44, 58/44

o ogólnym obszarze 436,13 71 ha i tworzy się z nich samodzielną gromadę pod nazwą „Wyki" w tejże gminie.

2) Wyłącza się w powiecie krotoszyńskim z gromady „Borzęciczki" położonej w gminie wiejskiej „Koźmin" cały obręb „Dębowiec" o ogólnym obszarze 367.06,40 ha i włącza się go do gromady Wyrębin, położonej w tejże gminie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Wojewoda: w z. Marian Adamowicz, Wicewojewoda.

321
OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 28 marca 1949 r. Nr K. S. II-1/9/49 w sprawie uchylenia obowiązku nadsyłania kwartalnych wykazów planowanych i dokonanych napraw pojazdów mechanicznych.

Urząd Wojewódzki Poznański podaje do wiadomości użytkowników pojazdów mechanicznych, że zarządzenie Min. Kom. Dep. Samoch. Nr X-4d-2-01/171/47 z dnia 31. 12. 47, podane do wiadomości i stosowania się pismem okólnym Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Komunikacyjnego) L. K. S. II-1/48 z dnia 8. 1. 1948 r., dotyczące wykonywania i nadsyłania do Wydz. Kom. kwartalnych wykazów sprawozdawczych dokonanych i zaplanowanych napraw poj. mech. według wzorów Nr 1, 2 i 3 — zostało uchylone.

Podstawa: Zarządzenie Min. Kom. Dep. Sam. Nr SmP 1-VII/47/1/49 z dnia 21. 3. 1949.

Za Wojewodę: Inż. K. Mackiewicz, Naczelnik Wydziału.

322
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 6 kwietnia 1949 r. Nr Z. S. II. 2e/1/49 dot. zimnicy

Do Starostw Powiatowych Zarządów Miejskich w Gnieźnie, Gorzowie Wlkp. Kaliszu, Pile i Poznaniu.
(Ob. Ob. Lekarzy Pow. wzgl. miejskich).

Ministerstwo Zdrowia, Departament Sanitarno-Epidemiologiczny, poleciło pismem Nr II/24/656/E/49 z dnia 24 marca 1949 r. przeprowadzić ponownie w roku bieżącym w terenie szeroką akcję zwalczania zimnicy za pośrednictwem istniejących placówek służby zdrowia jak: Szpitale, Ośrodki Zdrowia, Ubezpieczalnie Społeczne, P. C. K. i t. p.

Plan ten obejmuje:
1. zapobieganie przeciwnawrotowe,
2. leczenie chorych.

Środkiem powszechnie stosowanym będzie atebrina w tabletkach z uzupełnieniem kuracji plasmochiną. Uporczywe przypadki leczone będą atebriną w zastrzykach.

Dla zrealizowania planów Ministerstwa Zdrowia Urząd Wojewódzki Poznański (Wydział Zdrowia) poleca:

1. przypomnieć wszystkim lekarzom o obowiązku zgłaszania zimnicy (art. 2 pkt. 15 Ustawy z dnia 21 lutego 1935 r.),

2. rozplakatować i podać do publicznej wiadomości Obwieszczenie Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 6 kwietnia 1949 z podaniem na tymże plakacie punktów, które przeprowadzają bezpłatne rozpoznanie i leczenie zimnicy. Plakaty te zostaną dostarczone pocztą,

3. przeprowadzić w czasie od 1 do 15 maja br. leczenie zapobiegawcze przeciwnawrotowe u wszystkich osób figurujących w kartotekach chorych na zimnicę w roku 1948 niezależnie od braku objawów czynnej zimnicy i dobrego samopoczucia,

4. poddać każdego chorego zgłaszającego się lub wyszukanego z terenu:

a) rejestracji na „indywidualnej karcie chorego na zimnicę",

b) pobraniu krwi (rozmaz i gruba kropla) i przesłaniu z załącznikiem w celu zbadania na zimnicę do Filii P. Z. H. w Poznaniu, ul. Noskowskiego 6, gdzie badania te wykonywane będą bezpłatnie,

c) po ustaleniu rozpoznania bezpłatnemu leczeniu ambulatoryjnemu a w ciężkich przypadkach, gdzie tego zajdzie potrzeba, leczeniu szpitalnemu. Koszty leczenia szpitalnego osób, które nie mają uprawnień do lecznictwa zorganizowanego pokryte będą przez Skarb Państwa z budżetu Ministerstwa Zdrowia dział IX § 25,

d) kontrolnemu badaniu krwi w okresie dwumiesięcznym po przeprowadzonej kuracji.

Leki oraz schematy leczenia w wypadku nieposiadania ich z zeszłorocznej akcji, należy zapotrzebować z Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Zdrowia).

Za Wojewodę: Dr K. Neyman, w z. Nacz. Wydz. Zdrowia.

323
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 31 marca 1949 r. Nr S. A. II/13/3/49 w sprawie zapewnienia pomocy położniczej na terenie gmin wiejskich.

Do wszystkich Ob. Ob. Starostów Powiatowych jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Wójtów.

Urząd Wojewódzki w nawiązaniu do okólnika Min. Adm. Publ. Nr 24 z dnia 3. 3. 1949 r. L. S. O. III/0/4/49 (Dz. Urz. Min. A. P. Nr 12, poz. 56), podaje poniżej do wiadomości odpis okólnika Nr 8 Kancelarii Rady Państwa z dnia 18. 2. 1949 r. (L. Dz. Pl. III/1/322/49 w sprawie zapewnienia pomocy położniczej na terenie gmin wiejskich.

O ile kredyty na pokrycie kosztów związanych z zatrudnieniem dostatecznej ilości położnych gminnych nie zostały umieszczone w budżetach związków samorządowych, należałoby, w wypadku angażowania odpowiednio wykwalifikowanych położnych, umieścić na ten cel kredyt w budżecie dodatkowym.

Za Wojewodę: Mkr St. Maciejewski, Nacz. Wydz. Sam.

*

Kancelaria Rady Państwa
L. dz. Pl. III/1/322/49

Odpis.

Warszawa, dnia 18 lutego 1949 r.

Prezydia Wojewódzkich i Powiatowych Rad Narodowych.

Okólnik Nr 8

w sprawie zapewnienia pomocy położniczej na terenie gmin wiejskich.

W myśl postanowień art. 6 ustawy z dnia 28. 10. 1928 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i o planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 35, poz 434) na powiatowych związkach samorządowych ciąży obowiązek dostarczania kobietom w czasie ciąży, porodu i połogu opieki lekarskiej i położniczej. Opieka ta winna być wykonywana za pośrednictwem okręgowych i obwodowych ośrodków zdrowia, dysponujących odpowiednim personelem fachowym, t. j. lekarzami i położnymi.

Do czasu zorganizowania odpowiedniej ilości sieci ośrodków zdrowia w myśl wytycznych Narod. Planu Zdrowia należy zapewnić na wsi pomoc położniczą kobietom w czasie ciąży, porodu i połogu przez stworzenie sieci położnych gminnych przynajmniej w takim rozmiarze, by na terenie każdej gminy wiejskiej znajdowała się przynajmniej jedna położna.

Do utrzymania położnych w gminach wiejskich obowiązane są powiatowe związki samorządowe, które ponoszą koszty wynagrodzenia położnych według zasad, ustalonych okólnikiem Ministerstwa Zdrowia Nr 75/48 z dnia 21 grudnia 1948 r. (Dz. Urz. Min. Zdr. Nr 1 z 1949).

Dla położnych przewiduje się w myśl wspomnianego okólnika wynagrodzenie wg VII grupy uposażenia dla pracowników lecznictwa zamkniętego i otwartego społecznej służby zdrowia, tj. zł 14.000,— miesięcznie. Do wysokości tych stawek należy również wyrównać uposażenie położnych, zatrudnionych już w gminach wiejskich.

Sposób powiązania organizacyjnego z ośrodkami zdrowia i sprawa ewentualnych opłat za usługi położnych na rzecz ośrodków zdrowia uregulowane będą osobno.

Gminy wiejskie mogą być pociągnięte do świadczeń pieniężnych i do świadczeń w naturze (dostarczenie mieszkania) na rzecz utrzymania położnych w myśl art. 6 ust. 3 wspomnianej ustawy z dnia 28. 10. 1948 r. tylko na mocy uchwały powiatowej rady narodowej, zatwierdzonej przez Prezydium Wojewódzkiej rady narodowej, przy czym pociągnięcie gmin wiejskich do świadczeń należy uzależnić od ich stanu finansowego.

Kancelaria Rady Państwa zaleca związkom samorządowym, by dołożyły wszelkich starań celem wyszukania i zaangażowania odpowiedniej liczby wykwalifikowanych położnych w gminach wiejskich oraz by wstawiły odpowiednie kredyty na ten cel do budżetu na 1949 r.

Zastępca Szefa Kancelarii Rady Państwa:
Prof. Dr M. Janoszyński.

324

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 2 kwietnia 1949 r., Nr Wet. IV/1-e-38/49, dot. państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, wytyczne na rok 1949.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości i zastosowania poniższe zarządzenie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19. 3. br. Nr W. L. IV-5/4 — w sprawie wytycznych prowadzenia Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt.

*

Rzeczpospolita Polska
Minister
Rolnictwa i Reform Rolnych
Nr W. L. IV-5/4
Państwowe Zakłady Lecznicze dla Zwierząt
wytyczne na rok 1949.

Warszawa, dnia 19 marca 1949 r.

W związku z akcją organizacji państwowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych w roku 1949, w ślad za zarządzeniami tut. Nr Wet. 4-1/21 z dnia 11. 2. 1948 r. Nr Wet. 1-III-20/49 z dnia 31. 5. 1948 r., Nr Wet. 4-I-1/7 z dnia 9. 9. 1948 r., Nr W. L. I-1/21 z dnia 1. 10. 1948 r., Nr W. L. IV-5/3 z dnia 17. 2. 1949 r., Nr W. L. VII-1/1 z dnia 21. 2. 1949 r., Nr W. L. IV-7a/1 z dnia 28. 2. 1949 r. oraz Nr W. L. V-4/1 z dnia 7. 3. 1949 r. podaję następujące wytyczne:

1. We wszystkich punktach inwestycyjnych, ujętych opracowanym przez Ministerstwo długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, który został przesłany wszystkim Urzędom Wojewódzkim — Wydziałom Weterynarii do wiadomości w piśmie tut. z dnia 2. 10. 1948 r. Nr W. L. I-9/1 — należy już obecnie przystąpić do wytypowania obiektów nadających się pod budowę zakładów leczniczych. Akcja wytypowania wraz z uporządkowaniem stanu prawnego przejęcia obiektu na własność lub w użytkowanie powinna zostać zakończona do dnia 31 maja 1949 r.

2. W miejscowościach, w których znajdują się obiekty odpowiednie na powyższy cel, w prawnym posiadaniu lub użytkowaniu Wydziałów Weterynarii, należy nie zwlekając, uruchomić państwową lecznicę lub przychodnię dla zwierząt, a koszty najbardziej niezbędnego remontu pokryć z kredytów skarbowych dz. II, § 24 w ramach wydatków gospodarczych o ile dochodowość zakładu na to pozwala. W przeciwnym razie koszty takiego remontu pokryć należy z kredytów inwestycyjnych w ramach akcji — H — (część 15 Państwowego Planu Inwestycyjnego na rok 1949).

3. W miejscowościach, w których wytypowano i przyjęto obiekt wymagający kapitalnego remontu lub adaptacji, wzgl. przyjęto teren pod nową budowę, a koszty powyższych inwestycji nie mogą zostać pokryte z globalnej puli przyznanych kredytów inwestycyjnych na rok 1949, należy uruchomić punkt weterynaryjny, najlepiej w miejscu zamieszkania rejonowego lekarza wet., o ile to jest zgodne z opracowanym długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

4. Wszystkie lecznice lub przychodnie dla zwierząt prowadzone przez Związki Samorządu Terytorialnego, znajdujące się w miejscowościach ujętych opracowanym długofalowym planem organizacji państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, należy przejąć na rzecz Skarbu Państwa w myśl okólnika Kancelarii Rady Państwa Nr 74 z dnia 30 grudnia 1948 r. i prowadzić je nadal na rachunek Skarbu Państwa na zasadach obowiązujących dla państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

5. Lecznice lub przychodnie prowadzone przez Związek Samopomocy Chłopskiej lub Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami na wniosek powyższych Instytucji należy przejąć i prowadzić nadal na rachunek Skarbu Państwa.

6. Wnioski o zamknięcie, uruchomienie lub przejęcie lecznicy, przychodni dla zwierząt oraz punktu weterynaryjnego wymagają uprzedniej aprobaty Ministerstwa.

7. Wszystkie dochody brutto państwowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych należy bezzwłocznie odprowadzać bezpośrednio do kasy właściwego Urzędu Skarbowego albo czekiem P. K. O. na rachunek tego urzędu z zaznaczeniem na dowodzie wpłaty, że suma przekazana (wpłacona) podlega zarachowaniu przez Kasę Urzędu Skarbowego na dochód budżetu administracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i Ref. Roln. w dz. II § 24.

Państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt pokrywają wszelkie swe wydatki z kredytów skarbowych w dz. II § 24 otwieranych dla nich przez Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego, we właściwych Starostwach Powiatowych.

8. Państwowe Zakłady Lecznicze dla Zwierząt wchodzą do preliminarza budżetowego w dz. II § 24 — na zasadach samowystarczalności. Dlatego też Urzędy Wojewódzkie uruchomią dla poszczególnych zakładów miesięcznie tylko tyle kredytu skarbowego, ile zakład dany wykazał w poprzednim miesiącu dochodu lub ile przewiduje się uzyskać dochodu w najbliższym miesiącu.

W okresie uruchamiania zakładu należy drogą antycypacji otworzyć poszczególnym zakładom kredyt skarbowy w wysokości przewidzianych dwumiesięcznych dochodów, zobowiązując kierownika zakładu do wydatkowania z kredytu tylko takiej sumy, jaką uzyskał w dochodzie.

Celem prowadzenia racjonalnej gospodarki finansowej Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego winien pozostawić na swoim rachunku dostateczną rezerwę i w razie potrzeby ją uruchomić. Zapotrzebowania na nowy kredyt można przedkładać Ministerstwu tylko wówczas, gdy dochód państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt, wpłacany do kas Urzędów Skarbowych przekroczył 80% kredytu uzyskanego dotychczas na potrzeby tych zakładów.

9. Zakupy dokonywane dla wszystkich zakładów na obszarze danego województwa centralnie, należy przeprowadzać przez kasę wojewódzkiego zakładu leczniczego dla zwierząt, lecznicom zaś przychodniom i punktom, dla których dokonano zakupu, należy odpowiednio zmniejszyć przekazywany kredyt skarbowy.

W razie zakupu dla wojewódzkiego zakładu leczniczego, sprzętu lub urządzenia biurowego, służącego usprawnieniu

gospodarki i administracji wszystkich zakładów na terenie województwa, należy koszty zakupu lub najkonieczniejsze dodatkowe wydatki personalne wojewódzkiego zakładu odpowiednio proporcjonalnie rozdzielić między wszystkie zakłady i stosownie do tego zmniejszyć przekazywany im kredyt.

10. Kierownik państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt powinien mieć dość dużą swobodę operatywną, zakreśloną dochodami zakładu i planem rozbudowy, tak, aby z uzyskanych dochodów własnych mógł postawić swój zakład na odpowiednio wysokim poziomie technicznym i w ten sposób polepszyć jakość udzielanej pomocy lekarsko-weterynaryjnej. Pokrywanie deficytu zakładów, przez zabieranie dochodu dobrze prosperującej lecznicy, należy stosować bardzo oględnie i to jedynie w przypadkach koniecznych oraz gospodarczo uzasadnionych.

11. Gospodarka finansowa państwowych zakładów leczniczych, w ramach uzyskiwanych dochodów winna być należycie kontrolowana i kierowana przez Wydział Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego.

Z uzyskanych dochodów zakładu, należy w pierwszym rzędzie pokrywać wydatki personalne i świadczenia socjalne pracowników.

W wypadkach zaś rzeczowych należy trzymać się następującej kolejności:

a) wydatki bieżące na prowadzenie zakładu,
b) wydatki na środki lecznicze i materiały opatrunkowe,
c) uzupełnienie urządzenia wewnętrznego i instrumentarium,
d) uzupełnienie i zakup środków lokomocji,
e) remonty, adaptacje i nowe budowle.

W wypadkach konieczności przeprowadzenia kapitalnego remontu, adaptacji lub nowej budowy z kredytu skarbowego, w ramach dochodowości zakładu należy sporządzić szkic architektoniczny, uzgodniony uprzednio z miejscowo właściwym urzędem planowania przestrzennego i przedłożyć go w 3 wykonaniach Ministerstwu celem zatwierdzenia.

12. Personel fachowy i pomocniczy, zatrudniony w państwowym zakładzie leczniczym dla zwierząt, z uwagi na charakter prawny umowy o pracę, dzieli się na:

a) etatowy — opłacany z Dz. II § 1,
b) na umowie ryczałtowej miesięcznej,
c) na umowie ryczałtowej dziennej lub umowie o dzieło.

Pracownicy wymienieni w punkcie b) oraz c) — opłacani są z dz. II § 24.

W zakładach, wykazujących przeciętnie miesięcznie 200 pacjentów, którym udzielono pomocy lekarsko-weterynaryjnej w godzinach urzędowych zezwala się na zatrudnienie drugiego lekarza weterynaryjnego, na stanowisku pracownika stałego (etatowego) lub na umowie ryczałtowej.

13. Oprócz stałego personelu lekarsko-weterynaryjnego otrzymującego wynagrodzenie z dz. II § 1 lub z dz. II § 24 — za uprzednią zgodą właściwego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Weterynarii) mogą być zatrudnieni w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt, dodatkowo również inni lekarze weterynarii. Państwowi lub samorządowi tylko w tym wypadku, o ile nie będzie to połączone z uszczerbkiem dla ich właściwych czynności służbowych.

Zatrudnieni dodatkowo lekarze weterynaryjni za czynności (i to wyłącznie poza zakładem) — przez nich wykonywane, otrzymają tylko wynagrodzenie premiowe w wysokości 50% wniesionych przez nich wpływów ordynacyjnych, bez względu na to czy czynności te wykonano w godzinach, czy poza godzinami urzędowymi zakładu.

14. Należne wynagrodzenie premiowe wynoszące wg statutu z dnia 30. 12. 1948 r., 60% opłat ordynacyjnych za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonywane poza godzinami urzędowymi przyjęć w dni powszednie oraz niedzielę i święta, rozdzielić należy między personel stały zakładu wg następującego klucza:

a) lekarz ordynator — 50%,
b) sanitariusz — 7%,
c) woźny — 3%.

Podstawą do wypłaty wynagrodzenia premiowego, płatnego miesięcznie z dołu jest zestawienie wykonanych przez poszczególnych lekarzy weterynaryjnych, sporządzone na podstawie przepisów w księdze przyjęć i w księdze leczenia w terenie obsługi oraz zatwierdzone przez właściwą władzę nadzorczą.

Zestawienie wykonanych czynności za miesiąc ubiegły należy w terminie najpóźniej do 5 dnia każdego następnego miesiąca przedkładać do zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej (Wojewoda, Starosta), która po skontrolowaniu i zatwiedzeniu zleci wypłatę należności wynagrodzenia premiowego poszczególnym pracownikom stałym lub dodatkowo zatrudnionym w zakładzie lekarzom weterynaryjnym.

W wypadku niezatrudnienia przez zakład sanitariusza lub woźnego, przypadające takim pracownikom wynagrodzenie premiowe pozostaje na rzecz zakładu.

15. Wszystkie akcje masowe zarządzone przez Ministerstwo, uważać należy za czynności wykonywane poza godzinami urzędowymi i wypłacać z kredytów skarbowych zatrudnionemu przy ich przeprowadzaniu personelowi należne wynagrodzenie premiowe.

Wszelkie akcje masowe wykonywane przez personel państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt muszą być przeprowadzane przez księgi i kwitariusze zakładu. Dla uproszczenia manipulacji zezwala się na wydawanie posiadaczom zwierząt poddanych masowo jednakowym zabiegom i pochodzącym z tej samej miejscowości — jednego wspólnego sumarycznego kwitu, wg wzoru Nr 10 — ustalonego dla kwitariusza wpłat gotówkowych, potwierdzonego za gromadę w pozycji — „Podpis osoby wpłacającej" — podpisem sołtysa lub jego zastępcy i przodownika lub innego świadka. W kwicie takim podać należy ilość zagród i ilość zwierząt poddanych masowym zabiegom; w razie zaś stosowania biopreparatów również serię i Nr kontroli państwowej użytego do zabiegu biopreparatu.

16. W wojewódzkich państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt za uprzednią zgodą Ministerstwa, można zaangażować pracownika dla prowadzenia i kontroli księgowości w terenowych państwowych zakładach leczniczych. Pracownik ten opłacany będzie z kredytów skarbowych dz. II, § 24. We wniosku do Ministerstwa o zezwolenie na zaangażowanie takiego pracownika należy każdorazowo zaznaczyć, że Urząd Wojewódzki Wydział Weter.) zobowiązuje się w ramach wygospodarowanych dochodów, pokryć wydatki z tym związane.

17. W zakładach, które wykazują w stosunku rocznym ponad 3.000 pacjentów (przeciętnie 250 pacjentów miesięcznie) — nie wliczając w to ilości zwierząt poddawanych zabiegom w ramach akcji masowych, zezwala się na zaangażowanie dodatkowo jednej siły kancelaryjnej, płatnej na umowie ryczałtowej z kredytów skarbowych dz. II § 24. Do udzielania zezwoleń na zaangażowanie w/w siły upoważnia się Wydział Weterynarii, Urzędów Wojewódzkich.

18. W zakładach posiadających własny samochód osobowy lub ciężarowy — o ile dochodowość zakładu na to pozwala, można dodatkowo zaangażować sanitariusza-szofera, płatnego z kredytu skarbowego dz. II, § 24.

19. Zakupione i przydzielone dla państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt środki lokomocji mogą być używane wyłącznie tylko przez zakład. Środki takie, zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami, muszą być zarejestrowane na zakłady lecznicze i zainwentaryzowane w odpowiednich księgach inwentarzowych. W razie użycia własnego środka lokomocji zakładu, należy tytułem kosztów przejazdu pobierać opłatę za km bieżący wg stawek obowiązujących na danym terenie taryfy urzędowej. Zakład, posiadający własny środek lokomocji, obowiązany jest prowadzić księgę wyjazdów i odnotowywać w niej każdy wyjazd.

20. Podania o przyjęcie do pracy winni zainteresowani niezwłocznie złożyć do właściwego Urzędu Wojewódzkiego. Kandydaci na kierowników powiatowych lecznic i przychodni dla zwierząt oraz punktów weterynaryjnych składać winni należycie udokumentowane podania o przyjęcie na etat referentów lecznictwa.

V-Minister: St. Tkaczow.

325

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 7 kwietnia 1949 r., Nr KOg-80/48/49, w sprawie używania samochodów służbowych.

Do wszystkich Oddziałów Wydziału Komunikacyjnego oraz Powiatowych Zarządów Drogowych.

Nawiązując do poprzednich zarządzeń, ustalających zasady używania samochodów służbowych (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 22, poz. 327, 328, 329, Nr 25, poz. 380, Nr 34, poz. 584, Nr 35, poz. 613, Nr 39, poz. 710, Nr 46, poz. 875 z 1948 r., oraz Nr 4/49, poz. 70) Urząd Wojewódzki Wydział Komunikacyjny podaje poniżej w odpisie do wiadomości **i ścisłego przestrzegania** pismo okólne Ministerstwa Komunikacji Departament Dróg Kołowych z dnia 12 marca 1949 r. Nr D. K. O. — 4/d/8/49.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Naczelnik Wydziału.

*

Ministerstwo Komunikacji
Departament Dróg Kołowych
Nr DKO-4/2/d/8/49.
Sprawa: pojazdów mech.

Warszawa, dnia 12 marca 1949 r.

Do Urzędów Wojewódzkich Wydział Komunikacyjny — wszystkich.

Do Okręgowych Zarządów Budowy Mostów Drogowych w Płocku i Kielcach

Pomimo upływu dostatecznie już długiego okresu dla uporządkowania spraw związanych z eksploatacją oraz czasu na zaznajomienie się z obowiązującymi obecnie przepisami o warunkach pracy pojazdów mechanicznych, Inspekcja Prezydium Rady Ministrów stwierdza w dalszym ciągu popełnianie przez służbę drogową poważnych uchybień natury formalnej.

W związku z tym Departament Dróg Kołowych ponownie zwraca uwagę na obowiązek Urzędu roztoczenia nad gospodarką pojazdami mechanicznymi jak najbardziej szczegółowej kontroli w stosowaniu się przez podległe Urzędowi jednostki służbowe do wydanych w tej dziedzinie zarządzeń Ministerstwa Komunikacji. Prezydium Rady Ministrów uprzedza, że dalsze uchybienia natury foramalnej (nieprawidłowo lub nieaktualne wypełnienia kart kontroli pojazdów) w razie stwierdzenia ich przez Inspektorów samochodowych będą traktowane na równi z właściwym nadużyciem — niecelowym użytkowaniem wozu.

Nawiązując do nadsyłanych wyjaśnień Urzędów w sprawach wyżej omawianych, Departament Dróg Kołowych prosi o przestrzeganie przy załatwianiu spraw związanych z ruchem pojazdów niżej podanych zaleceń:

1. Na spisane przez Inspektorów Samochodowych raporty, winno być przeprowadzone dochodzenie służbowe. W wyniku dochodzenia nie mogą być przesyłane tylko wyjaśnienia zainteresowanych osób, lecz w każdym wypadku winno być jasno sprecyzowane stanowisko władzy oraz jej opinia w odniesieniu do danego wykroczenia.

2. Każde nadużycie w eksploatacji pojazdów mechanicznych podane w raporcie Inspektora Samochodowego, potwierdzone następnie przez dochodzenie służbowe, winno pociągnąć za sobą odpowiednie konsekwencje, podane następnie w treści wyjaśnienia do wiadomości Ministerstwa.

Zwraca się przy tym uwagę, że dotychczas wiele wykroczeń nie było odpowiednio karanych, co wpływa ujemnie na zmniejszanie się ilości tych wykroczeń.

3. Wyjaśnienia nasyłane do M. K. winny wyświetlać całokształt sprawy spisanego raportu, a nie tylko stronę formalną. W pewnych wypadkach przy jazdach na delegację należy wyjaśniać nie tylko brak zapisów w książce kontrolnej, lecz również i podać powody **użycia samochodu własnego a nie publicznego środka lokomocji.**

4. Należy przestrzegać ażeby promienie dozwolonych wyjazdów samochodu, były zgodne z odnośnymi zarządzeniami Ministerstw, wydanych w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji.

5. Należy zwracać uwagę ażeby jak największa ilość jazd samochodów ciężarowych była wykorzystywaną dla przewozu w obu kierunkach, przy czym wykorzystanie ładowności samochodu winno się zbliżać w stopniu jak największym do 100%, z tym, że nie powinno w zasadzie być niższe od 60%.

6. Dążyć należy do uporządkowania gospodarki związanej z przewozem samochodami ciężarowymi pracowników do i z miejsca pracy oraz przestrzegania obowiązujących w tej sprawie przepisów. Wszelkich informacji w tej sprawie udziela obecnie Departament Samochodowy Ministerstwa Komunikacji.

7. Należy ściśle stosować się do terminów wyznaczonych na nadesłanie wyjaśnień w sprawie podawanych w raportach Inspektorów wykroczeń, czego bezwzględnie żąda Prezydium Rady Ministrów.

Dyrektor Departamentu: Inż. Al. Gajkowicz.

326

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 25 marca 1949 r. Nr Wet. III/3-n-1/49 dot. odpraw weterynaryjnych przy wywozie skór.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych.

Dokonywanie odpraw weterynaryjnych skór surowych, przeznaczonych do wywozu za granicę — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych unormowało zarządzeniem z dnia 12. 3. 49 r. Nr W. H. III-16/8 — w sposób następujący:

1. Odprawy weterynaryjne obejmują tylko skóry pochodzące ze zwierząt poddanych ubojowi w rzeźniach, w których urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa jest wykonywane przez lekarzy weterynaryjnych.

2 Skóry przysyłane z poszczególnych rzeźni do składnicy wojewódzkiej winny być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez lekarza weterynaryjnego odnośnej rzeźni. W rzeźniach, w których urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonuje kilku lekarzy weterynaryjnych, świadectwo to winno być wystawione przez naczelnego lekarza weterynaryjnego.

Świadectwa te winny być wystawiane wg wzoru załącznika Nr 1 do wspomnianego zarządzenia i winny być opieczętowane odciskiem pieczęci używanej do znakowania mięsa zdatnego do spożycia.

3. Wojewódzka składnica skór winna prowadzić ewidencję skór otrzymywanych z poszczególnych rzeźni lub zbiornic w ten sposób, aby lekarz weterynaryjny, mający wystawić świadectwo na wywóz mógł stwierdzić, z których rzeźni dane skóry pochodzą i które świadectwa się do nich odnoszą.

4. Skóry wywożone za granicę winny być zaopatrzone w urzędowe świadectwo lekarsko-weterynaryjne według wzorów załączników Nr 2—6 wspomnianego zarządzenia w zależności od kraju przeznaczenia.

Świadectwa te wystawiają Naczelnik Wydziału Weterynarii lub kierownik oddziału higieny weterynaryjnej Urzędu Wojewódzkiego, na terenie którego położona jest składnica skór dokonująca bezpośrednio wysyłki za granicę.

Lekarz weterynarii, wystawiający urzędowe świadectwo lekarsko-weterynaryjne wg wzoru załączników Nr 2—6 wspomnianego zarządzenia, winien świadectwo z rzeźni (wzór Nr 1) zatrzymać w aktach Urzędu Wojewódzkiego.

5. Odprawa weterynaryjna w portach winna odbywać się w następujących przypadkach:

a) jeżeli globalna przesyłka skór jest w porcie łamana na przesyłki cząstkowe;

b) jeżeli kilka przesyłek nadeszło do portu z kilkoma świadectwami, a firma wysyłająca chce zaopatrzyć transport w jedno globalne świadectwo;

c) jeżeli z innych powodów (zmiana adresu odbiorcy, nazwa statku itp.) firma wysyłająca zażąda wydania świadectw przez portowego lekarza weterynaryjnego.

W innych przypadkach transporty skór nie podlegają kontroli portowego lekarza weterynarii i winny być wysyłane za tymi samymi świadectwami weterynaryjnymi, którymi przyszły do portu.

Portowy lekarz weterynarii wystawia świadectwa wywozowe na podstawie świadectw wystawionych przez wojewódzkich lekarzy weterynarii, które winien zatrzymać w swych aktach.

6. Na lądowych granicznych stacjach wyjściowych transporty skór surowych nie podlegają kontroli weterynaryjnej, poza przypadkami, gdy kontroli tej zażądają właściwe urzędy celne.

7. Za dokonanie odprawy weterynaryjnej łącznie z wystawieniem świadectw przysługuje lekarzom weterynarii wynagrodzenie według następujących norm:

a) lekarzom weterynaryjnym wystawiającym świadectwa na wywóz skór z rzeźni do składnicy wojewódzkiego oddziału CSS.

przy wysyłce do 50 skór . . . . 300 złotych
przy wysyłce ponad 50 skór . . . . 500 złotych;

b) lekarzom weterynaryjnym dokonywującym odprawy weterynaryjnej przesyłek kierowanych bezpośrednio za granicę lub do portu i portowym lekarzom weterynarii

od każdorazowej odprawy 1 000 złotych,

a nadto przy odległości składnicy od miejsca urzędowania odnośnego lekarza wet. ponad 2 km przysługuje zwrot kosztów podróży wg przepisów o należnościach za podróże służbowe.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

Wzór załącznika Nr 1 do zarządzenia Min. Rol. i R. R. z dnia 12. 3. 1949 r. Nr W. H III-16/8

Województwo ....
Powiat ....
Rzeźnia ....

Świadectwo weterynaryjne dla skór surowych — wywożonych z rzeźni do składnicy wojewódzkiej.

Zaświadczam niniejszym, że skóry niżej opisane pochodzą ze zwierząt poddanych ubojowi w rzeźni publicznej — przemysłowej w ...., które to zwierzęta, poddane urzędowemu badaniu przed i po uboju przez lekarza weterynaryjnego i zostały uznane za wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych, mogących być przeniesionymi przez skóry na ludzi lub zwierzęta.

Rodzaj towaru ....
oznakowane jak następuje: ....
waga ....

wysłane z rzeźni w ....
(miejscowość)
przez ....
(nazwisko i adres, lub nazwa instytucji)
i przeznaczone do składnicy wojewódzkiej ....
(adres składnicy skór surowych)
przewożone ....
(środek transportu)

(Odbitka pieczęci) .... (podpis lekarza weterynaryjnego)

Wzór załącznika Nr 2 do zarządzenia Min. Roln. i R. R. z dnia 12. 3. 1949 roku Nr W. H. III-16/8 świadectwo do krajów, w których Polska nie ma konwencji san.-wet.

Urząd Wojewódzki ....
Wydział Weterynarii
Nr ....

Rzeczpospolita Polska
Urzędowe świadectwo lekarsko-weterynaryjne.

Ja niżej podpisany ....
(nazwisko i imię)
Naczelnik Wydziału Weterynarii — Kierownik Oddziału Higieny Weterynaryjnej — Portowy lekarz weterynaryjny *) stwierdzam, że przesyłka skór wymieniona niżej
rodzaj produktu ....
ilość sztuk ....
waga ....
oznakowana jak następuje:
nadawca ....
adres ....
odbiorca ....
została przygotowana pod kontrolą weterynaryjną i że skóry pochodzą ze zwierząt poddanych ubojowi w rzeźniach, gdzie zwierzęta zostały przed ubojem i po uboju zbadane przez lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych mogących za pośrednictwem skór być przeniesionymi na ludzi lub zwierzęta.

Miejscowość .... data ....
(Odbitka pieczęci) Podpis ....
(nazwisko urzędowego lek. wet.)
*) niepotrzebne skreślić. Tytuł urzędowy ....

Wzór załącznika Nr 3 do zarządzenia Min. Rol. i R. R. z dnia 12. 3. 1949 roku Nr W. H. III-16/8 świadectwo do Belgii.

Województwo (prowincja) .... Gmina ....
Powiat ....

Świadectwo weterynaryjne dla surowych produktów zwierzęcych.

Niżej podpisany ....
(nazwisko i tytuł państwowego lub należycie przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego)
poświadcza, że produkty pochodzenia zwierzęcego, których opis następuje
waga ....
rodzaj towaru ....
oznakowanie jak następuje:
wysłane z ....
(miejscowość dokąd wysłano)
przez ....
(nazwisko i adres wysyłającego)
i przeznaczona dla ....
(nazwisko i adres odbiorcy)
przewożone ....
(sposób przewozu, nazwa statku w razie transportu statkiem)
pochodzą całkowicie ze zwierząt uznanych za wolne od chorób mogących udzielać się człowiekowi lub zwierzętom za pośrednictwem wymienionych produktów.

Sporządzono .... dnia ....
(data słownie)

....
Podpis państwowego lub należycie przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego

(Stempel lub pieczęć urzędowa)

Province .... Commune ....
District ....

Certivicat veterinaire pour les prodnits bruts d'animaux.

Le soussigné ....
(nom et titre du medecin vétérinaire d'État ou dument autorise par l'État)
certifie que les produits d'origine animale dont la designation suit
poids ....
nature des marchandises ....

portant les merques ci-apres
expédiés de ...
(localité d'expédition)
par ...
(nom et adresse de l'expéditeur)
et destinés à ...
(nom et adresse du destinataire)
transportés par ...
(mode de transport, nom du navire, s'ily a lieu)
Fait à ... le ...
(la dato en lettres)

...
Signature du medecin vétérinaire de l'État ou dement autorise par l'État.

(Timbre ou cachet officiel)

Wzór załącznika Nr 4 do zarządzenia Min. Rol. i R. R. z dnia 12. 3. 1949 r. Nr W. H. III-16/8 — świadectwo do Czechosłowacji.

Kraj pochodzenia ...
(województwo)
Pieczęć stacji ...

Stacja załadowania ...
Data załadowania ...

Świadectwo pochodzenia i zdrowotności dla mięsa, przetworów i produktów pochodzenia zwierzęcego.

Rodzaj towaru	Ilość pakunków	Waga brutto ogólna
...	...	...
...	...	...
...	...	...

Oznaki specjalne, plomby itp ...
Pochodzenie towaru ...
Politycky okres
Powiat ...
Nazwisko, imiona i adres wysyłającego ...
...
Nazwisko, imiona i adres odbiorcy ...
...
Środek przewozu ...

Zaświadczenie lekarza weterynaryjnego.

Ja, niżej podpisany stwierdzam, że towar powyżej wymieniony pochodzi ze zwierząt wolnych od chorób zaraźliwych i pochodzenia krajowego.

Zaświadczam nadto, że towar ten może być wywożony bez niebezpieczeństwa choroby zaraźliwej.

Wydano ..., dnia ... 194...r.

...
(podpis państw. lekarza wet.)

Wzór załącznika Nr 5 do zarządzenia Min. Rol. i R. R. z dnia 12. 3. 1949 roku Nr W. H III-16/8 świadectwo do Francji.

Podpisany poniżej ...
(nazwisko i charakter służbowy państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego państw pochodzenia)
poświadcza, że produkty pochodzenia zwierzęcego, których opisanie następuje
waga ...
rodzaj towaru ...
oznakowano jak następuje:
wysłane z ...
(miejscowość wysłania)
przez ...
(nazwisko i adres nadawcy)
i przeznaczona dla ...
(nazwisko i adres odbiorcy)
przewożone przez ...
(sposób przewozu, nazwa statku — przy przewozie statkiem)
pochodzą w całości ze zwierząt poddanych badaniu weterynaryjnemu i zostały uznane za wolne od chorób, które mogą być udzielone przez te produkty ludziom lub zwierzętom.

Sporządzono ... dnia ...

...
(Pieczęć urzędowa) Podpis

Le soussigné ...
(nom et titre du vétérinaire fonctionnaire de l'État de provenance)
certifie que les produits d'origine animale dont la designation suit
poids ...
nature des marchandises ...
portant les marques ci — apres
expédiés de ...
(localité d'expédition)
par ...
(nom et adresse de l'expéditeur)
et destinés à ...
(nom et adresse du destinataire)
transportés par ...
(mode de transport, nom du navire, s'ily a lieu)

proviennent en totalité d'animaux soumis à l'inspection vétérinaire et reconnus indemnes de maladies pouvant être communiquées à l'homme au aux animaux par lesdits produits.

Fait à .... le ....

(Cachet officiel) .... Signature

Wzór-załącznik Nr 6
do zarządzenia Min. Roln. i R. R.
z dnia 12. III. 1949 r. Nr W. H. III-16/8
świadectwo do Włoch

Powiat .... Gmina ....

Świadectwo weterynaryjne dla surowych produktów zwierzęcych.

Ja, niżej podpisany ....
(nazwisko i stanowisko urzędowe państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weteryn.)
poświadczam, że wytwory pochodzenia zwierzęcego, których opisanie następuje:
waga ....
rodzaj towaru ....
oznakowane jak następuje: ....
Wysłano do ....
(miejscowość wysłania)
przez ....
(nazwisko i adres wysyłającego)
i przeznaczone do ....
(nazwisko i adres odbiorcy)
przewożone ....
(rodzaj transportu, nazwa statku przy przewozie statkiem)
pochodzą w całości ze zwierząt uznanych za wolne od chorób mogących się przenieść na człowieka lub zwierzęta za pośrednictwem wymienionych produktów.
Sporządzono w .... dnia .... 19........
(data wyrażona słownie)

Stempel lub pieczęć urzędowa.

(podpis państwowego lub przez Państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego).

Distretto di .... Commune di ....

Certificato veterinario per i prodotti animali greggi.

Il sotto ....
(cognome e titolo del veterinario di Stato od autorizzato dallo Stato)
certifico che i prodotti di provenienza animale di oui segue la descrizione:
peso ....
natura della merce ....
contrassegnati come appresso: ....
spediti a ....
(locatita di spedizine)
da ....
(cognome ed indirizzo del mittente)
e destinati ....
(dognome ed indirizzo del destinatario)
transportati ....
(natura del transporto. nome della nave — in caso di transporto maritti)
provengono totalmenta da animali riconosciuti da malattie transmissibili, a mezzo di essi agli nomini od agli animali.
Fotto a .... addi ....194........
(data in lettere)

Bollo e sigillo d ufficic.

....
(Firma del veterinario di Stato od autorizzoto dallo Stato)

327

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 28 marca 1949 r. Nr KOg.-5/101/49 w sprawie zużytego ogumienia.

Do wszystkich Powiatowych Zarządów Drogowych.

Nawiązując do obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego Nr K. S. II--36/38/48 z dnia 5. 10. 48 (Pozn. Dz. Woj. Nr 35, poz. 604) oraz pisma okólnego Nr KOg. 5/293/48 z dnia 8. 10. 1948 r., Urząd Wojewódzki — Wydział Komunikacyjny poleca na podstawie pisma Ministerstwa Komunikacji — Departament Dróg Kołowych Nr D. K. Z. -4/5/49 z dnia 16. 3. 1949 r. **podać do dnia 15. 5. 1949 r.** ilości posiadanego zużytego ogumienia (poza ogumieniem używanym w pojazdach będących w ruchu) z podziałem na klasy:

1. do klasy I-szej należy zaliczyć: opony nadające się do nałożenia protektora,
2. do klasy II-giej: opony nadające się po reperacji do ruchu szybkobieżnego,
3. do klasy III-ej: opony nadające się do reperacji do trakcji wolnobieżnej,
4. do klasy IV-ej: opony nadające się tylko do przemiału i przetarcia dla przemysłu gumowego.

Podział na klasy należy ustalić komisyjnie. Przypomina się przy tym, że w związku z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2, 12. 1948 r., która zastrzega Centrali - Odpadków wyłączność gospodarowania zużytym ogumieniem, sprzedaż zużytego ogumienia jakiejkolwiek klasy innemu przedsiębiorstwu lub pracownikom jest zabroniona.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Nacz. Wydziału.

328

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 1 kwietnia 1949 r. Nr Wet. II 3-j-26/49 dot. regulowania należności za surowicę p.-pomorową i p.-różycową w 1949 r.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Zgodnie z reskryptem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 marca 1949 r. — Nr W. Z. III-9/42 — Urząd Wojewódzki komunikuje, co następuje:

a) powiatowi lekarze wet. należności przypadające od właścicieli zwierząt za zużytą w 1949 r. surowicę p.-pomorowi świń — produkcji krajowej lub jugosłowiańskiej, otrzymaną do 1949 r. i w 1949 r. — wpłacają do kas Urzędów Skarbowych na dochód w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych cz. 15, dz. II, § 22 — na rachunek Poznańskiego Urzędu Wojewódzkiego,

b) należności za nabytą w 1948 r. surowicę przeciw różycy świń z kredytów dz. II § 16 — a zużytą w 1949 r. — lekarze wet. wpłacają w 1949 r. do kas Urzędów Skarbowych na dochód budżetu Ministerstwa Rol. i Ref. Rol. — cz. 15, dz. II, § 22 — na rachunek tut. Urzędu Wojewódzkiego,

c) należności za nabytą w 1949 r. surowicę przeciw różycy świń — z kredytów dz. II § 22 — a rozprowadzoną i zużytą w 1949 r. lekarze wet. wpłacają w 1949 r. do kas Urzędów Skarbowych na wznowienie kredytów w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Ref. Rol. cz. 15, dz. II, § 22 — na rachunek tut. Urzędu.

Równocześnie odwołuje się poprzednie zarządzenie dot. sprawy regulowania należności za te biopreparaty.

Przeterminowane surowice przeciwpomorowe dla świń oraz przeciwwąglikowe Starostwa Powiatowe zwrócą w terminie 30 kwietnia br. do Wydziału Weterynarii tut. Urzędu. W przyszłości zwrotów tych należy dokonywać 2 miesiące przed upływem ważności danej surowicy.

Za Wojewodę: Dr. Krygicz, Naczelnik Wydziału.

329
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 25 marca 1949 r. Nr Wet. III/1-1-47/49 dot. ochrony hodowli zwierząt gospodarskich.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16. 3. 1949 r. Nr W. H. II-13/5 Urząd Wojewódzki wyjaśnia, że:

1. Orzeczenia powiatowych władz administracji ogólnej o wybrakowaniu zwierząt, jako nienadających się do chowu — winny być przez organa urzędowego badania zasadniczo respektowane zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9. 12. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 399). W przypadku jednakże stwierdzenia u krowy lub jałówki, wybrakowanej z hodowli, objawów cielności, zauważonych przy oględzinach zewnętrznych, organ urzędowego badania winien ubój wstrzymać i sztukę przekazać miejscowej komisji wybrakowania w celu zbadania i spowodowania wydania orzeczenia przez powiatową władzę administracji ogólnej.

2. Jeżeli chodzi o krowy w wieku powyżej 10 lat, to nie podlegają one postępowaniu, określonemu w w. w. rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, o ile jednakże, na podstawie oględzin zewnętrznych, wzbudzają podejrzenie o cielność, winny być poddane badaniu wewnętrznemu i w razie stwierdzonej cielności, nie powinny być dopuszczone do uboju. Badanie tych krów może być dokonane przez lekarza weterynaryjnego, będącego organem urzędowego badania i sztuki niecielne należy dopuszczać do uboju z pominięciem komisji wybrakowującej. Sztuki cielne natomiast należy przekazywać tej komisji do dalszego właściwego postępowania w celu przekazania krowy do dalszego chowu.

3. Poddawanie badaniu na ciążę wszystkich krów w wieku powyżej lat 10 bez względu na to, czy wzbudzają podejrzenie na cielność, czy też nie, nie może być zarządzone, jako niewykonalne. Podobnie nie może być zarządzony ze względu na brak ku temu podstaw, obowiązek badania w kierunku ciąży wszystkich krów i jałowic, pochodzących z innych powiatów.

Opłaty za przeprowadzane badania na ciążę wolno pobierać w wysokości ustalonej tut. okólnikiem z dnia 10. 3. 49 Nr Wet. III/1-k-10/48; II/3 i-20/49 t. zn. po 400 zł od sztuki (10 punktów).

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

330
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 2 kwietnia 1949 r. Nr KOg.-5/99/49 w sprawie wzmożenia wysyłki złomu do hut.

Do wszystkich Powiatowych Zarządów Drogowych.

Ministerstwo Komunikacji w piśmie okólnym Departamentu Zasobów Nr Z. G. — IV/40/8/49 z dnia 23. 2. 1949 r. poleciło w ramach planu oszczędnościowego zwrócić specjalnie baczną uwagę na wzmożoną wysyłkę złomu krajowego do hut.

W związku z tym Urząd Wojewódzki — powołując się na poprzednie zarządzenie Nr KO-5/25/48 z dnia 19 lutego 1948 r. i KO-5/106/48 z dnia 14 kwietnia 1948 r., poleca wszystkim podległym Powiatowym Zarządom Drogowym bezzwłocznie wzmożenie akcji zbiórki wszelkiego rodzaju złomu i likwidacji wraków pozostających jeszcze w terenie.

Według okólnika Centrali Złomu Nr 22 z dnia 1. 10. 1948 r. wszystkie Zakłady przemysłowe, które posiadają złom poniemiecki lub z produkcji bieżącej, obowiązane są dostarczyć go zgodnie z pismem Min. Przemysłu z dnia 28 września 1946 r. znak D. D. 1/I/Dyr/60 bezpośrednio hutom względnie najbliższym składnicom Centrali Złomu, znajdującym się w każdym mieście powiatowym i **działającym na prawach wyłączności.**

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji — Departament Zasobów Nr Z. G. IV/41/15/49 z dnia 25 stycznia 1949 r. posiadany przez Pow. Zarządy Drogowe złom może być nadal eksploatowany we własnym zakresie **na potrzeby własne,** wszelkie jednak posiadane zbędne nadwyżki **należy bezzwłocznie** zgłaszać terenowym zbiornicom Centrali Złomu, uzgadniać z nimi warunki sprzedaży, a o dokonanej sprzedaży powiadomić tut. Urząd Wojewódzki. Wszelkie przy tym dotychczasowe transakcje z prywatnymi i spółdzielczymi składnicami należy bezzwłocznie zlikwidować. W razie niemożności cięcia i wysyłki złomu do hut, względnie trudności napotykanych przy przekazywaniu posiadanego złomu terenowym zbiornicom Centrali Złomu, należy donosić o tym tut. Urzędowi Wojewódzkiemu, który uzgodni sprawę bezpośrednio z Centralą Złomu w Katowicach (ul. Powstańców Nr 50).

Niezależnie od tego Urząd Wojewódzki zawiadamia na podstawie pisma Min. Komunikacji — Departament Zasobów Nr Z. G.-IV/40/7/49 z dnia 7 lutego 1949 r., że Centrala Złomu ma na swoich rezerwowych składach dużo materiałów użytkowych, które mogą nadawać się między innymi dla potrzeb resortu dróg kołowych.

Adresy tych składnic: **Oława, Gliwice-Port, Koźle-Port, Koźle i Herby Stare.**

W razie potrzeby można wysyłać do tych baz swoich przedstawicieli, w celu zbadania na miejscu możliwości ewentualnego wybrania przydatnych materiałów (przedmiotów).

Warunki kupna będą zainteresowanym podane na miejscu, względnie zostaną omówione przez Urząd Wojewódzki z Centralą Złomu.

W końcu dla informacji podaje się, że na terenie województwa poznańskiego działa zbiornica Centrali Złomu Nr 8, z siedzibą w Poznaniu, ul. św. Marcina 61 (tel. 520—651).

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Nacz. Wydziału.

331
PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 2 kwietnia 1949 r., Nr KOg - 5/110/49 w sprawie zbierania odpadków użytecznych.

Do wszystkich Oddziałów Wydz. Kom. Urzędu Wojewódzkiego Pozn. oraz wszystkich

Powiatowych Zarządów Drogowych.

Nawiązując do dotychczasowych zarządzeń, a w szczególności: a) pisma okólnego Nr KOg - 5/196/48 z dnia 3. 7. 1948 oraz b) pisma okólnego Nr KOg - 5/9/49 z dnia 25. 1. 1949 r. dot. cennika złomu i metali nieżelaznych — (Pozn. Dziennik Wojewódzki Nr 6/49, poz. 120) — Urząd Wojwódzki — w oparciu o uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów w sprawie zaprowadzenia oszczędności w gospodarce państwowej rozszerza dotychczasową akcję zbiórki na wszelkiego rodzaju odpadki użyteczne, zatem również i na makulaturę i **w związku z tym zarządza:**

1. Wszystkie poszczególne jednostki organ. I i II instancji resortu Ministerstwa Komunikacji, podległe Urzędowi Wojewódzkiemu Poznańskiemu — Wydziałowi Komunikacyjnemu, wydzielą we wszystkich posiadanych magazynach, pomieszczeniach biurowych itp. miejsca na składanie odpadków (w jednostkach małych przewidzieć kosze lub paki na poszczególne rodzaje odpadków). Odpadki makulatury należy składać wg podziału na gatunki w myśl wytycznych podanej niżej instrukcji Centrali Odpadków. Rodzaje ważniejszych odpadków użytecznych dla przemysłu wymienione zostały w piśmie okólnym KOg-5/48/47 z dnia 17. 6. 1947 r.

2. Poszczególne jednostki służbowe zebrane na swym terenie działania i odpowiednio posegregowane w myśl instrukcji odpadki są zobowiązane przekazywać najbliższym zbiornicom, wzgl. podzbiornicom Centrali Odpadków, działającym już we wszystkich miastach powiatowych. Z Centralą Odpadków współdziałają również powiatowe i gminne Oddziały „Samopomocy Chłopskiej". Podkreśla się przy tym, że Centrala Odpadków **ma wyłączność skupu wszelkich użytecznych odpadków.**

3. Wszystkie jednostki organizacyjne, wymienione w pkcie 1 niniejszego pisma okólnego, zobowiązane są zgłaszać Urzędowi Wojewódzkiemu — (Wydziałowi Komunikacyjnemu) krótkie meldunki miesięczne o ilości (w kg) zebranych i sprzedanych odpadków zbiornicom Centrali Odpadków kwartalnie w terminie do dnia 5 pierwszego miesiąca następnego kwartału: 5 IV.; 5. VII.; 5. X.; 5. I.

Urząd Wojewódzki — (Wydział Komunikacyjny) zastrzega sobie wyłączność wszelkiej korespondencji tak z Centralą Odpadków w Łodzi, ul. Południowa Nr 44, jak również z jej Oddziałem Wojewódzkim w Poznaniu, ul. Mielżyńskiego 16 (tel. 30-68), odnośnie cen, nagród itp.

4. Załączona poniżej tymczasowa Instrukcja jest obowiązująca przy akcji zbierania i segregacji odpadków, ma bowiem na celu dobro gospodarki ogólno-państwowej i dostarczania składników użytecznych, nadających się do natychmiastowej przeróbki w przemyśle. Sprawa ceny za odpadki i nagród dla zbieraczy będzie osobno podana do wiadomości.

Niniejsze zarządzenie uchyla wszelkie dotychczasowe, sprzeczne z nim zarządzenia.

*

INSTRUKCJA TYMCZASOWA CENTRALI ODPADKÓW

o sortowaniu makulatury, szmat i odpadków nadających się do przeróbki w przemyśle papierniczym.

I. Makulatura.

Wszelką makulaturę należy sortować wg niżej podanych gatunków z uwzględnieniem grup, jak a, b, c. —

Gatunek I.

a) białe ścinki,

b) białe akta sortowane, zapisane bez okładki — tektury,

c) jednokolorowe, białe i jasne ścinki introligatorskie i kopeciarskie,

d) księgi buchalteryjne bez okładek i zszywaczy metalowych,

Gatunek II.

a) akta mieszane, białe i kolorowe,

b) niesortowane ścinki i odpadki drukarskie,

c) gazety nowe ze zwrotów oraz czyste, czasopisma, broszury i książki bez okładek twardych i zszywaczy metalowych,

d) ścinki papieru natronowego i worki czyste nie pocementowane oraz tkaniny i sznurki papierowe

Gatunek III.

a) niesortowane, mieszane odpadki wszelkich papierów białych, kolorowych i tektury,

b) stare worki natronowe pocementowane,

c) zużyte szpulki tkackie i przędzalnicze (wg osobnego cennika),

d) segregatory, okładki z książek oraz książki nie należące do gatunku I-go i II-go.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Nacz. Wydz.

332

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO z dnia 31 marca 1949 r., Nr KOg 71/13/49 w sprawie zmiany w przepisach rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.

Do wszystkich Powiatowych Zarządów Drogowych.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Komunikacji Departament Finansowy z dnia 17. 3. 49 Nr FR I 71/41/49, Urząd Wojewódzki podaje poniżej do wiadomości wyciąg z dziennika urzędowego Nr 3 Min. Skarbu Warszawa, dnia 24. I. 49.

Za Wojewodę: Inż. Karol Mackiewicz, Naczelnik Wydz.

*

Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1949 roku w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych. W przepisach rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych, stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 9, poz. 178) wraz z późniejszymi zmianami — wprowadza się: w porozumieniu z Biurem Kontroli przy Radzie Państwa następujące zmiany:

1. W § 21:

a) ustępowi 5 nadaje się brzmienie:

„Każdy dowód, stanowiący podstawę asygnowania, winien być sprawdzony pod względem merytorycznym, formalnym i cyfrowym, przy czym do zakresu czynności organa rachunkowego należy sprawdzanie tylko pod względem formalnym i cyfrowym.

Sprawdzanie dowodów pod względem formalnym i cyfrowym podlega na zbadaniu:

a) czy poszczególne dowody odpowiadają postanowieniom niniejszego paragrafu,

b) czy dowody są kompletne,

c) czy dowody są zupełne, tzn., czy zawierają wszystkie dane konieczne dla zobrazowania czynności, na udowodnienie których mają służyć jak np. czy na dowodach, obejmujących należności za wykonaną pracę lub dostarczone przedmioty, jest potwierdzenie wykonania tej pracy i jej przyjęcia bądź też potwierdzenie odbioru przedmiotów i zapisania ich do księgi inwentarzowej lub materiałowej z powołaniem się na dotyczące pozycje ksiąg,

d) czy prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi przepisami i taryfami obliczono kwoty pieniężne poszczególne i ogólne.

Dokonanie sprawdzenia winno być stwierdzone przez zamieszczenie na dowodzie odpowiednich klauzul następującej treści:

„Sprawdzono pod względem merytorycznym (data i podpis)" „Sprawdzono pod względem formalnym i cyfrowym (daty i podpisy pracowników sprawdzających oraz kierownika organu rachunkowego)". Przez zamieszczenie swego podpisu kierownik organu rachunkowego stwierdza, że powyższe klauzule zostały podpisane przez uprawnionych pracowników". Zatwierdzono na sumę zł ..... (słownie złotych ....). Asygnować z sum cz. ...... dz. .. rozdz. ... § ... poz. ... i potrącić ... (data i podpis kierownika władzy (urzędu), względnie osoby przez niego upoważnione)". Na listach płatniczych powinna być zamieszczona ponadto klauzula o następującej treści:

„Stwierdzam zgodność listy płatniczej ze stanem faktycznym personelu i z danymi zawartymi w aktach osobowych poszczególnych pracowników (data i podpis kierownika wydziału (działu) personalnego bądź upoważnionego przez niego pracownika)".

b) dodaje się dwa nowe ustępy 6 i 7 o następującym brzmieniu: 6. Na dowodach stanowiących podstawę asygnowania należy przy wystawianiu asygnaty (czeku) zamieszczać za pomocą stempla adnotację „Opłacono asygnatą (czekiem) Nr ... z dnia .....". Adnotację tę należy zamieścić w takim miejscu dowodu, by nie mogła być usunięta. 7. Gdy podstawę asygnowania stanowi większą ilość rachunków, władza asygnująca może sporządzić wykaz tychże.

Klauzulę sprawdzenia należy zamieszczać tylko na wykazie, adnotacji jednak, o której mowa w ust. 6, należy zamieścić na każdym rachunku.

2. W § 24 ustęp 4 dodaje się na końcu nowe zdanie o treści następującej: „Adnotację tę należy zamieścić w takim miejscu dowodu, by nie mogła być usunięta".

3. § 33 otrzymuje brzmienie:

„1. Władze asygnujące, mają otwarte kredyty budżetowe w Izbie Skarbowej (Centralnej Księgowości), mogą zlecać dokonanie wypłaty z tych kredytów każdej kasie urzędu skarbowego, znajdującej się poza siedzibą danej władzy, a w okręgu jej działania. W tym przypadku władza asygnująca przesyła Izbie Skarbowej (Centralnej Księgowości), w której ma otwarty kredyt" asygnatę z poleceniem dokonania wypłaty za pośrednictwem wskazanej kasy urzędu skarbowego. W treści takiej asygnaty należy pisać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) w ...... upoważni Kasę Urzędu Skarbowego w ...... do wypłacenia ......" itd. Talon asygnaty za wskazaniem w nim tylko nazwy kasy, która ma dokonać wypłaty, władza asygnująca doręcza odbiorcy względnie przesyła mu listem poleconym, czyniąc w tym ostatnim przypadku stosowną adnotację w grzbiecie asygnaty w miejscu przeznaczonym na pokwitowanie z odbioru talonu.

2. Jeżeli asygnata z upoważnieniem zawiera potrącenie, treść jej powinna opiewać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) ...... upoważni Kasę Urzędu Skarbowego w ...... do zapisania na rozchód kwoty ...... potrącenia i zapisania na przychód kwoty ...... oraz wypłacenia pozostałej kwoty ......" itd.

3. Jeżeli zachodzi potrzeba, aby kasa upoważniona dokonała nie wypłaty lecz przelewu na jakikolwiek prowadzony w tej kasie rachunek, wtedy treść asygnaty winna opiewać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) w ...... upoważni Kasę Urzędu Skarbowego ...... do przelania według załączonej deklaracji kwoty na rachunek ......". Nadto w nagłówku takiej asygnaty zamieścić należy napis „na przelew". W tym przypadku władza przesyła asygnatę właściwemu organowi skarbowemu wraz z nieodciętym talonem.

4. Zarachowanie potrąceń z asygnaty z upoważnieniem następuje w kasie upoważnionej przy realizowaniu asygnaty.

5. W razie potrzeby wycofania niezrealizowanej asygnaty władza asygnująca odnosi się bezpośrednio do kasy urzędu skarbowego, która miała dokonać wypłaty (przelewu), ta zaś odsyła asygnatę izbie skarbowej (Centralnej Księgowości) upoważniającej. Izba Skarbowa (Centralna Księgowość), która dała upoważnienie do wypłaty, po otrzymaniu z powrotem niezrealizowanej asygnaty, zapisuje ją do odpowiedniej przedziałki ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetowych, zwiększa o tę sumę pozostałość kredytu po czym zwraca asygnatę władzy asygnującej dla dokonania tych samych czynności".

4. § 36 skreśla się ustępy 7 i 8.

Minister Skarbu: K. Dąbrowski.

333
BIULETYN URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 5 kwietnia 1949 r. Nr Wet. II/4-e-5/49 dot. zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie woj. poznańskiego za czas od 1—15 marca 1949 r.

L. p.	Nazwa choroby	Powiat	Ilość miejscowości / zagród zapowietrzonych		zwierząt chorych	
1	Nosacizna koni	Kępno	3	3	—	
		Mogilno	3 (5)	3 (5)	— (5)	
		Ostrów	1	1	—	
		Poznań pow.	1	1	—	
		Środa	5	5	—	
	Razem:	5	13 (5)	13 (5)	— (5)	
2	Świerzb	Gorzów	1	1	2	
		Gostyń	4 (1)	4 (1)	4 (1)	
		Jarocin	2 (2)	2 (2)	27 (27)	
		Mogilno	3	3	5	
		Poznań pow.	3 (1)	3 (1)	4 (1)	
		Słubice	2	4	4	
		Sulęcin	1 (1)	1 (1)	2 (2)	
		Szamotuły	4 (4)	4 (4)	7 (7)	
		Turek	6	7	14	
		Wolsztyn	2	2	2	
		Zielona Góra	3 (1)	3 (1)	3 (1)	
	Razem:	11	31 (10)	34 (10)	74 (39)	
3	Świerzb owiec	Jarocin	2	2	27	
		Międzychód	1	2	6	
	Razem:	2	3	4	33	
4	Wścieklizna psów i kotów	Chodzież	2 (2)	2 (2)	— (2)	
		Czarnków	— (3)	— (3)	— (3)	
		Kalisz	— (4)	— (4)	— (4)	
		Kępno	— (1)	— (1)	— (1)	
		Konin	2 (2)	2 (2)	— (2)	
		Kościan	— (1)	— (—)	— (1)	pies bezpański
		Krotoszyn	— (1)	— (—)	— (1)	
		Międzychód	— (3)	— (3)	— (3)	
		Mogilno	— (2)	— (2)	— (2)	
		Oborniki	1	1	—	
		Ostrów	— (1)	— (1)	— (1)	
		Poznań m.	— (2)	— (1)	— (2)	
		Poznań pow.	2 (1)	3 (—)	— (1)	
		Śrem	— (3)	— (3)	— (6)	
		Środa	1 (1)	2 (2)	— (2)	
		Świebodzin	— (1)	— (1)	— (1)	
		Szamotuły	— (2)	— (2)	— (2)	
		Turek	3 (3)	3 (3)	— (3)	
		Wągrowiec	— (1)	— (1)	— (1)	
		Żnin	— (1)	— (1)	— (1)	
	Razem:	6	11 (35)	13 (32)	— (39)	
5	Wścieklizna bydła rogatego	Chodzież	12	14	— (1)	
		Czarnków	1 (1)	1 (1)	—	
		Gniezno	6	7	—	
		Konin	3	3	—	
		Kościan	1	1	—	
		Międzychód	1 (1)	1 (1)	— (1)	
		Mogilno	1	1	— (2)	
		Oborniki	3	3	—	
		Poznań pow.	5	5	—	
		Szamotuły	1	1	—	
		Turek	2	2	—	
		Wągrowiec	1 (1)	1 (1)	— (1)	
		Września	3 (1)	3 (1)	— (1)	
		Żnin	4 (2)	5 (2)	— (2)	
	Razem:	14	44 (6)	48 (6)	— (8)	

L. p.	Nazwa choroby	Powiat	Ilość miejscowości zapowietrzonych	Ilość zagród zapowietrzonych	zwierząt chorych
6	Pomór świń	Gniezno	2 (1)	2 (1)	— (3)
		Międzychód	2	3	—
		Międzyrzecz	1 (1)	2 (2)	— (8)
		Piła	1	1	—
		Poznań pow.	1	1	— (10)
		Rawicz	1 (1)	1 (1)	— (2)
		Słubice	1 (1)	2 (2)	— (5)
		Śrem	2	2	—
		Środa	1	1	—
		Sulęcin	1 (1)	1 (1)	— (18)
		Turek	1	1	—
		Zielona Góra	1	1	—
	Razem:	12	15 (5)	18 (7)	— (46)
7	Różyca	Chodzież	5 (5)	5 (5)	2 (5)
		Czarnków	— (2)	— (2)	— (2)
		Gniezno	— (8)	— (8)	— (17)
		Gorzów	— (6)	— (6)	— (6)
		Gostyń	1 (1)	1 (1)	1 (1)
		Jarocin	— (4)	— (4)	— (4)
		Kępno	— (2)	— (2)	— (4)
		Koło	1 (1)	1 (1)	— (1)
		Konin	— (7)	— (11)	— (15)
		Kościan	— (1)	— (1)	— (1)
		Krosno n. O.	— (2)	— (2)	— (2)
		Międzyrzecz	— (1)	— (1)	— (1)
		Mogilno	— (3)	— (3)	— (5)
		Oborniki	— (6)	— (9)	— (11)
		Piła	— (1)	— (2)	— (3)
		Poznań m.	— (1)	— (1)	— (1)
		Poznań pow.	2 (6)	2 (6)	— (11)
		Rawicz	— (1)	— (1)	— (2)
		Słubice	1 (4)	1 (4)	1 (5)
		Śrem	— (3)	— (3)	— (4)
		Środa	— (10)	— (12)	— (20)
		Sulęcin	1 (2)	1 (3)	1 (4)
		Szamotuły	1 (4)	1 (4)	1 (5)
		Turek	1 (7)	1 (7)	1 (7)
		Wągrowiec	— (4)	— (4)	— (5)
		Września	— (4)	— (4)	— (4)
		Zielona Góra	— (1)	— (1)	— (1)
		Żnin	— (3)	— (3)	— (3)
	Razem:	8	13 (100)	13 (111)	7 (150)
8	Cholera drobiu	Międzychód	1	4	7
		Strzelce Kr.	1	1	—
		Szamotuły	1 (1)	1 (1)	— (40)
	Razem:	3	3 (1)	6 (1)	7 (40)
9	Pomór kur	Czarnków	— (1)	— (10)	— (76)
		Konin	1 (1)	1 (1)	— (6)
		Mogilno	2 (2)	2 (2)	— (22)
		Oborniki	1	1	— (13)
		Ostrów	— (1)	— (3)	— (75)
		Poznań m.	1 (2)	1 (2)	— (28)
		Poznań pow.	— (1)	— (1)	— (1)
		Słubice	2	9	—
		Szamotuły	1 (1)	4 (7)	— (5)
	Razem:	6	8 (9)	18 (23)	— (226)
10	Niedokrwistość zakaźna	Międzychód	1	1	—
11	Zgnilec złośliwy pszczół	Czarnków	2	4	5
		Gorzów	1	1	—
		Ostrów	1	1	1
		Poznań pow.	5	5	—
		Środa	1	1	1
		Szamotuły	9	21	117
		Wschowa	1	1	1
	Razem:	7	20	34	125

L. p.	Nazwa choroby	Powiat	Ilość miejscowości / zagród zapowietrzonych		zwierząt chorych
12	Zgnilec łagodny pszczół	Czarnków	10	28	36
		Mogilno	1	1	1
		Poznań pow.	9	12	—
		Strzelce Kr	4	5	4
		Szamotuły	5	6	6
	Razem:	5	29	52	47

Uwaga: w nawiasach uwzględniono wypadki nowoprzybyłe.

Za Wojewodę: Dr Krygicz, Naczelnik Wydziału.

334

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 30 marca 1949 r. Nr Pom. K. II-6/17/49 w sprawie wyjaśnienia do taryfy.

Do wszystkich Starostw Powiatowych.

Urząd Wojewódzki komunikuje, że Główny Urząd Pomiarów Kraju pismem z dnia 19 marca 1949 r. l. dz. K. G. K-I-4/11/49 w sprawie sporządzania odpisów matrykuł poszczególnych gromad dla użytku służbowego zarządów gmin zarządził co następuje:

1. W przypadku, gdy zarząd gminy sporządza odpisy matrykuł gruntowych całych gromad własnym personelem należy stosować zwolnienie od opłat w myśl przepisu ust. 2 § 6 część 1 zarządzenia Prezesa G. U. P. K. o opłatach za czynności urzędowe (Dz. Urz. Nr 2/48, poz. 18).

2. Gdy natomiast zarząd gminy **zamawia** sporządzenie odpisu matrykuły gruntowej całej gromady należy zastosować przepis pkt. 34 części II (taryfa opłat) powołanego wyżej zarządzenia pobierając **jedną** opłatę zasadniczą i ponadto od każdej rozpoczętej strony.

Za Wojewodę: Mgr Inż. Korus Feliks, Nacz. Wydz. Pomiar.

335

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 2 kwietnia 1949 r. Nr Odb. O. A. I-1a/263/49 dot. uchylenia zarządzenia w spr. warunkowego przydziału materiałów cegielniom.

Do wszystkich Starostw Powiatowych.

Urząd Wojewódzki Poznański na podstawie pisma Ministerstwa Odbudowy z dnia 7. 7. 48 r. l. dz. III/7824/4/48 podał do wiadomości przez Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 28 z dnia 21. 7. 48 poz. 488 str. 655, że przydział materiałów pomocniczych dla niepaństwowych zakładów przemysłowych produkujących materiały budowlane jest uzależniony od zobowiązania się tych zakładów do sprzedaży W. W. O. najmniej 50% produkcji po cenach urzędowych. Urząd Wojewódzki Poznański — zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Odbudowy z dnia 23. 3. 1949 l. dz. III/6665/4/49 uchyla powyższe zarządzenie i poleca zaniechać stosowanie trybu postępowania zaleconego zarządzeniem jak wyżej

Za Wojewodę: Cz. Drzwikowski, w z. Nacz. Wydz. Odbud.

336

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 6 kwietnia 1949 r. Nr Op. I M D I/1/34/49 dot. Akcji letniej w roku bieżącym.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych Prezydentów Miast Wydzielonych.

Urząd Wojewódzki prosi o opracowanie planu akcji letniej na rok bieżący w odniesieniu do dzieci do lat 3-ch w myśl wytycznych podanych na zjeździe kierowników referatów op. społ. w dniu 4 b. m. w Urzędzie Wojewódzkim Poznańskim.

Należy wyszczególnić miejscowości z zaznaczeniem powiatu, w których projektuje się akcję letnią w formie sezonowych dziecińców letnich, przewidzianą ilość dzieci które obejmie się opieką, oraz podać w przybliżeniu jakim personelem i opieką lekarską dysponuje Starostwo dla obsłużenia projektowanych placówek.

Należy podać również, jaki będzie koszt zorganizowania i prowadzenia akcji oraz termin jej rozpoczęcia.

Akcją letnią należy zainteresować Samorządy miejscowe, Związek Samopomocy Chłopskiej oraz Ch. T. P. D.

Urząd Wojewódzki oczekuje załatwienia niniejszego pisma na dzień 26 kwietnia b. r.

Za Wojewodę: Irena Woźniakowska, Kierownik Oddziału

337

PISMO OKÓLNE URZĘDU WOJEW. POZNAŃSKIEGO

z dnia 5 kwietnia 1949 r., L. dz. SP. S. V.-27/49, w sprawie ogłaszania zezwoleń na zbiórki publiczne w formie komunikatów.

Do

Ob. Ob. Starostów Powiatowych
i Prezydentów Miast Wydzielonych.

Urząd Wojewódzki zawiadamiał każdorazowo Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast wydzielonych specjalnym pismem o udzieleniu zezwoleń na zbiórki publiczne dla poszczególnych organizacji wzgl. Komitetów.

W związku z akcją oszczędnościową Urząd Wojewódzki będzie odtąd zezwolenia na zbiórki publiczne podawać do wiadomości w formie komunikatów w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę: Darczewski, Naczelnik Wydziału.

338

OGŁOSZENIE DYREKCJI LASÓW PAŃSTWOWYCH OKRĘGU POZNAŃSKIEGO W POZNANIU

z dnia 28 marca 1949 r. w sprawie sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego przedsiębiorstwa przejętego na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62 wraz z późniejszymi zmianami) oraz zarządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 19 lipca 1948 r. ogłasza się, że sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy niżej wymienionego przedsiębiorstwa, przejętego na własność Państwa.

Nazwa przedsiębiorstwa	Przedmiot przedsiębiorstwa	Data i miejsce sporządzenia protokołu
Tartak parowy i Handel Drzewa — Ignacy Kubica — Murowana Goślina, powiat Oborniki	Przecieranie drewna	28. 4. 1949 r. godz. 10,00 Kancelaria T-ku Ignacego Kubicy — Murowana Goślina

Wzywa się właściciela przejmowanego przedsiębiorstwa, oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w tymże przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego. Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Dyrektor Lasów Państw. Okręgu Poznańskiego w Poznaniu: podpis nieczytelny.

339

OGŁOSZENIE CENTRALI ROLNICZEJ SPÓŁDZIELNI SAMOPOMOC CHŁOPSKA

z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra z dnia 28 lutego 1949 r. ogłasza się, że sporządzenie protokołów zdawczo-odbiorczych na następujące przedsiębiorstwa, przejęte na własność Państwa, przekazane na rzecz Spółdzielni „Samopomoc Chłopska", odbędzie się:

1. Młyn Parowy w Swarzędzu powiat Poznań, właściciel St. Walczak, zamieszkały w Swarzędzu, dnia 27 kwietnia 1949 r. o godzinie 10-tej w młynie parowym w Swarzędzu, pow. Poznań, dla Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Swarzędzu.

2. Automatyczny Młyn Motorowy Pyzdry, ul. Zamkowa 11, pow. Września, właściciel Szymczak Marian, zamieszkały w Pyzdrach, dnia 29 kwietnia 1949 r. o godz. 10-tej w młynie motorowym w Pyzdrach, pow. Września, dla Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Pyzdrach, pow. Września.

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw, oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska", Oddział Okręgowy w Poznaniu.

340

OGŁOSZENIE CENTRALNEGO ZARZĄDU ENERGETYKI ZJEDNOCZENIE ENERGETYCZNE OKRĘGU PŁOCKO-WŁOCŁAWSKIEGO „ZEOPW"

z dnia 30 marca 1949 r. w sprawie sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego przedsięborstwa przejętego na własność Państwa.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 grudnia 1948 r. znak PR 1/145/48 ogłasza się, że sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy przedsiębiorstwa przejętego na własność Państwa pod firmą — „Elwag" Elektrizitätswerke Wartheland A. G. — Poznań — z siedzibą w Poznaniu, w szczególności jego urządzeń i sieci przesyłowej, znajdujących się na terenie Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Płocko-Włocławskiego. Przedmiotem działania przejętego przedsiębiorstwa jest budowa urządzeń elektroenergetycznych oraz przesyłanie, przetwarzanie i rozdział energii elektrycznej. Protokół zdawczo-odbiorczy zostanie sporządzony jedenastego maja 1949 r o godzinie 14.00 w gmachu Dyrekcji Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Płocko-Włocławskiego w Płocku, ul. J. Wieczorka Nr 27. Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Zjednoczenie Energetyczne Okr. Płocko-Włocławskiego Państwowe Przedsiębiorstwo Wyodrębnione w Płocku

341

OGŁOSZENIE WIELKOPOLSKICH ZAKŁADÓW PRZEMYSŁU DRZEWNEGO (PRZEDSIĘBIORSTWO PAŃSTWOWE — WYODRĘBNIONE) W POZNANIU

z dnia 31 marca 1949 w sprawie sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lutego 1949, ogłasza się, że zostanie sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy następującego przedsiębiorstwa przejętego na własność Państwa:

Fabryka Lalek i Zabawek — Bracia Pińczewscy, Opatówek k/Kalisza, wł. Bracia Pińczewscy, miejsce zam. nieznane.

Protokół zdawczo-odbiorczy zostanie sporządzony dnia 12 maja 1949 godz. 11-ta w siedzibie przedsiębiorstwa w Opatówku.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Nacz Dyr. Wielkop. Zakładów Przem. Drzewnego: A. Zabel

342

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIAT. GNIEŹNIEŃSKIEGO

z dnia 19 marca 1949 r. w sprawie zwalczania pomoru świń.

W związku z urzędowym stwierdzeniem zarazy pomoru świń w zagrodzie należącej do obyw. Charytonowicza Władysława, zamieszkałego w Imieleńku, gmina Łubowo, na zasadzie postanowień art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), przepisów §§ 349—355 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) oraz § 1 pkt. 12 do 16 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 360) jak również zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1947 r. Nr Wet. 2. III. 1/5, zarządzam, co następuje:

I. Zagroda zapowietrzona.

§ 1. Zagrodę zapowietrzoną stanowi zagroda ob. Wł. Charytonowicza w Imieleńku. W zagrodzie zapowietrzonej obowiązują zarządzenia ochronne, wydane na miejscu.

II. Okręg zapowietrzony.

§ 2. Ustanawiam okręg zapowietrzony pomorem świń, do którego włączam całą gromadę Imieleńko.

§ 3. Przy drogach na granicy okręgu zapowietrzonego należy umieścić na widocznym miejscu tablice z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń". Wstęp do chlewów i pomieszczeń dla świń w zagrodach włączonych do okręgu zapowietrzonego zabroniony jest osobom postronnym z wyjątkiem posiadacza, lekarza weterynarii i osób, którym powierzono oprzątanie świń i opiekę nad nimi.

§ 4. Chlewy i pomieszczenia świń we wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego na czas trwania niebezpieczeństwa pomoru świń, podlegają należnemu oczyszczeniu i codziennemu odkażeniu.

Osoby przed opuszczeniem chlewów i pomieszczeń świń — zagród okręgu zapowietrzonego — winny oczyścić i odkazić ręce, ubranie i obuwie. W tym celu u wyjścia z chlewu lub pomieszczenia świń zagrody okręgu zapowietrzonego winna być przygotowana woda, mydło, szczotka lub wiechcie i środki odkażające 1—2% roztwór sody żrącej, lub 4,5% wodny roztwór kreoliny, lizolu lub innych preparatów krezolowych.

§ 5. Z zagród okręgu zapowietrzonego nie wolno wywozić (wynosić) zwłok świń padłych lub ich części, które należy przechować w miejscach odosobnionych, z zachowaniem potrzebnych ostrożności, powiadamiając jednocześnie, zgodnie z przepisami o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych, właściwą władzę gminną o padnięciu takich świń. Zarząd odnośnej gminy, który natychmiast doniesie o otrzymaniu zgłoszenia do Starostwa, powiadomi równocześnie właściwą przetwórnię (rakarnię) celem odbioru zwłok takich świń z zaznaczeniem, że zwłoki te winny być przechowane w przetwórni aż do przybycia powiatowego lekarza weterynaryjnego dla przeprowadzenia sekcji i ustalenia istoty choroby oraz przyczyn śmierci zwierzęcia.

§ 6. Ubój świń na terenie okręgu zapowietrzonego dozwolony jest tylko w odnośnej zagrodzie, w innym zaś miejscu okręgu zapowietrzonego ubój świń może się odbywać tylko za specjalnym moim zezwoleniem, przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności, wskazanych przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, przy czym zwierzęta te podlegają przed i po uboju urzędowemu badaniu przez lekarza weterynarii. Unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego odbywać się winno w obecności lekarza weterynarii. Jeżeli w miejscu uboju nie można przeprowadzić zabiegów, mających na celu unieszkodliwienie mięsa warunkowo zdatnego, wówczas mięso to, zgodnie z przepisami § 50 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U R. P. Nr 32, poz. 305), należy zniszczyć.

§ 7. W okręgu zapowietrzonym zakazuję: 1. odbywania targów, przetargów i pokazów świń, 2. handlu domokrążnego świniami, 3. pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywanie się ze świniami przewożonymi na wozach, oraz 4. używania knurów do pokrywania cudzych świń.

§ 8. We wszystkich zagrodach okręgu zapowietrzonego należy trzymać psy na uwięzi, inne zaś drobne zwierzęta, jak koty, króliki, drób, gołębie itp. — w zamknięciu.

§ 9. Wywożenie świń z zagród okręgu zapowietrzonego jest zakazane. Wywożenie świń z okręgu zapowietrzonego, jak również przewożenie świń przez obszar tego okręgu, może się wyjątkowo odbywać za uprzednim moim zezwoleniem i to tylko celem natychmiastowego uboju:

1. na wozach do innej zagrody (rzeźni) tej samej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub innej sąsiedniej miejscowości okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego,

2. koleją lub statkiem do dalszych rzeźni publicznych lub wywozowych. Wagony lub oddziały statku winny być oznaczone wyraźnym napisem: „Pomór świń". Do listu przewozowego takich przesyłek świń dołączyć należy zezwolenie na wywóz. Przesyłki takich zwierząt wolno dokonywać tylko na stacjach oznaczonych w zezwoleniu i w listach przewozowych, przeładowanie lub skierowanie ich do innych stacji jest wzbronione.

Przewóz świń z zagród okręgu zapowietrzonego do stacyj kolejowych lub przystani wodnych do rzeźni winien odbywać się na szczelnych wozach, aby nie wypadał nawóz lub ściółka.

Środki przewozowe (wozy, wagony, statki, autobusy itp.), jak również rampy, sprzęty i przedmioty, używane do załadowania i wyładowania wspomnianych wyżej przesyłek świń, podlegają natychmiastowemu oczyszczeniu i odkażeniu.

§ 10. Wprowadzanie świń do okręgu zapowietrzonego, jak również wypędzanie świń na własne pastwiska oraz szczepienie świń w tym okręgu surowicą przeciwróżycową, uzależniam od uprzedniego mego zezwolenia.

III. Okręg zagrożony.

§ 11. Ustanawiam okręg zagrożony pomorem świń, do którego wciela się miejscowość Imielno.

§ 12. W okręgu zagrożonym zakazuję:
1. odbywania targów, przetargów, pokazów świń z wyjątkiem przetargów na świnie, znajdujące się przynajmniej od trzech miesięcy w tej samej zagrodzie
2. handlu domokrążnego świniami,
3. pędzenia świń, puszczania ich samopas, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach.

§ 13. Przy drogach na granicy okręgu zagrożonego nakazuję umieszczenie tablic z wyraźnym i trwałym napisem „Pomór świń".

§ 14. Od uprzedniego uzyskania mego zezwolenia uzależniam w okręgu zagrożonym:
1. używania knurów do pokrywania cudzych świń,
2. wyprowadzania świń z okręgu i przeprowadzania ich przez ten okręg, jak również wprowadzania świń do tego okręgu,
3. wypędzanie świń na wspólne pastwiska,
4. szczepienie świń surowicą przeciwróżycową.

§ 15. Wywóz świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może być dokonany tylko za moim zezwoleniem, pod warunkiem jednak, że zwierzęta te na 24 godz. przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynarii i uznane za niepodejrzane. Do przewozu takich świń mają zastosowanie przepisy § 9.

Po przybyciu na miejsce przeznaczenia zwierzęta podlegają odosobnieniu i obserwacji na przeciąg 4 tygodni, po upływie którego to czasu zarządzone środki ochronne zostaną uchylone, jeżeli świnie takie zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

§ 16. Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą według rozdziału VII postanowień karnych przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P.

Starosta Powiatowy: J. Cerkaski.

343
ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO ŻNIŃSKIEGO
z dnia 5 kwietnia 1949 r. w sprawie obowiązkowego tępienia szczurów i myszy na terenie powiatu żnińskiego.

Na podstawie artykułu 10 punktu 3 1. e) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu i § 7 rozp. Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 września 1935 r. (Dziennik Ustaw Nr 76, poz. 476), zarządzam ogólne tępienie szczurów i myszy. Trutki należy pozostawić na miejscu wyłożenia przez 3 dni tj. do dnia 6 maja 1949 r.

1. Odszczurzaniu podlegają wszystkie realności nie wyłączając objektów państwowych, samorządowych, magazynów żywności, sklepów spożywczych, hoteli, restauracji, piekarń, rzeźnictw, młynów i innych zakładów przemysłowych.

2. Jako trutkę wyznacza się „MORTIRAT" wyrobu Firmy Podkowa w Poznaniu, ul. Dominikańska 7.

3. Trutkę należy nabyć u sołtysów, którzy pobierają je w Zarządach Gminnych z miasta w Zarządach Miejskich.

Do odszczurzania poszczególnych obiektów potrzebna jest następująca ilość trutki:

A) Dla miasta:
a) na mały dom jedno wzgl. dwurodzinny 1 porcja,
b) na dom większy 2 porcje,
c) na domy, w których znajdują się zakłady przemysłowe jak: rzeźnictwa, piekarnie, lokale restauracyjne i inne — 4 porcje.

B) Dla wsi:
Na gospodarstwa do 15 ha 2 porcje, od 15 ha do 30 ha 3 porcje, ponad 30 ha licząc na każde dalsze 20 ha po 2 porcje.

Cena 1 porcji wynosi 60,— zł.

4. Przed przystąpieniem do odszczurzania właściciele wzgl. zawiadowcy nieruchomości zobowiązani są doprowadzić je do stanu należytej czystości, a przede wszystkim usunąć wszelkie odpadki i śmieci zanieczyszczające posesje, by szczury w okresie tępienia pozbawione były zupełnie pożywienia. Gruntowne oczyszczenie domu, podwórzy, piwnic, zabudowań gospodarczych, ogrodów, niezabudowanych, placów itp. winno być przeprowadzone 3 dni przed terminem odszczurzania tzn. do dnia 1 maja 1949 r.

5. Trutka jest szkodliwą również dla ludzi i zwierząt domowych, dlatego należy ściśle przestrzegać przepisów umieszczonych na opakowaniach.

6. Padłe szczury należy natychmiast spalić wzgl. zakopać co najmniej 75 cm głęboko.

Po okresie odszczurzania należy resztki nieużytej trutki zebrać i spalić.

7. Z uwagi na to, że akcja tępienia szczurów ma na celu nie tylko zapobieganie epidemiom ale także ochronę majątku Obywateli, apeluje się do mieszkańców powiatu, by akcji tej okazali należyte zrozumienie i dopomogli w racjonalnej walce z plagą szczurów.

8. Organa kontrolne stwierdzą czy zobowiązani zastosowali się należycie do niniejszego zarządzenia.

9. Winni niezastosowania się ulegną po myśli art. 22 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy grzywnie do 150.000,— zł lub w razie nieściągalności karze aresztu do 3 miesięcy. Wyłożenie trutki nastąpi na koszt opornego zgodnie z przepisami rozporządzenia o postępowaniu przymusowym w administracji z 22. 3. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36/28, poz. 342).

Starosta: Podpis nieczytelny.

344
ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO PILSKIEGO
z dnia 22 marca 1949 r., w sprawie uchylenia zarządzenia pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie ob. Wrzyszcza Romana, zam. w Kuźnicy Żelichowskiej oraz w zespole P. N. Z. Kuźnicy Czarnkowskiej, uchylam moje zarządzenie z dnia 22 stycznia 1949 r. ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 21 lutego 1949 r. Nr 7, poz. 136 w sprawie zwalczania tej choroby.

Starosta Powiatowy: M. Mianowski.

345
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. MOGILEŃSKIEGO
z dnia 11 marca 1949 r., w sprawie uchylenia zarządzenia dotyczącego zwalczania wścieklizny u bydła rogatego.

Wobec zlikwidowania wścieklizny u bydła rogatego w zagrodzie ob. Wojciaka Franciszka w Parlinku, Gmina Mogilno-Zachód — na zasadzie § 339 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167) uchylam zarządzenie moje z dnia 31 lipca 1948 r., ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 21 sierpnia 1948 r. Nr 28/48, poz. 457 — wydane w związku z zwalczaniem tej zarazy.

Równocześnie zaznaczam, że uchylenie zarządzeń odnosi się jedynie do bydła rogatego — natomiast zarządzenia dotyczące zwalczania wścieklizny u psów pozostają w dalszym ciągu aktualne.

Starosta Powiatowy: Bolesław Walkowski, p. o. podreferendarz.

346
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. CZARNKOWSKIEGO
z dnia 18 marca 1949 r., w sprawie uchylenia zarządzenia dotyczącego zwalczania pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie ob. Marii Gajewskiej i jej syna Leona (wspólna zagroda) z grom. Marunowo, gminy Czarnków, tut. powiatu — uchylam moje zarządzenie z dnia 10 lutego 1949 r. ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 9, poz. 195 w sprawie zwalczania tej choroby.

Starosta Powiatowy: Fr. Szczerbal.

347
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. CZARNKOWSKIEGO
z dnia 15 marca 1949 r., w sprawie uchylenia zarządzenia dotyczącego zwalczania pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie ob. Bogackiego Władysława z Leśniczówki Marunówko, grom. Gębice, gmina Czarnków, tut. powiatu — uchylam moje zarządzenie z dnia 5 stycznia 1949 r. ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 4, poz. 74 w sprawie zwalczania tej choroby.

Starosta Powiatowy: Fr. Szczerbal.

348
ZARZĄDZENIE STAROSTY POW. GOSTYŃSKIEGO
z dnia 17 marca 1949 r., w sprawie pomoru świń.

Wobec wygaśnięcia pomoru świń w zagrodzie ob. Morkowskiego Stefana w Grodnicy, gm. Piaski uchylam zarządzenie z dnia 9 lutego 1949 r., które ogłoszono w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 9, poz. 194.

Starosta Powiatowy: L. Rutecki

349
OGŁOSZENIE I.
STAROSTY POWIATOWEGO W ZIELONEJ GÓRZE
z dnia 22 marca 1949 r., w sprawie wezwania do odebrania nakazu karnego.

Na podstawie art. 24 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. 7. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U.

R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam ob. Niewińskiego Aleksandra, s. Juliana i Leokadii, ur. 20. 5. 1928 r., ostatnio zamieszkałego w Zielonej Górze, przy ul. Fabrycznej Nr 21 — o nieznanym obecnie miejscu pobytu — że w Starostwie Powiatowym w Zielonej Górze (pokój Nr 6) jest złożony dla niego nakaz karny z dnia 14. 2. 1928 r. Nr K. A. 2/1614/48 r.

Doręczenie nakazu karnego uważa się za dokonane po dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Na podstawie art. 24 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24. 3. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam ob. Gajewskiego Bolesława, s. Józefa i Pauliny, ur. dnia 13. 7. 1889 r., ostatnio zamieszkałego w Gorzowie, przy ul. Krętej Nr 26, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Starostwie Powiatowym w Zielonej Górze (pokój Nr 6) jest złożony dla niego nakaz karny z dnia 22 marca 1949 r. Nr K. A. 2/1465/48 r.

Doręczenie nakazu karnego uważa się za dokonane po dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: w z. Szydłowski, Wicestarosta.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

PISMO OKÓLNE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO JAKO PRZEWODNICZĄCEGO WYDZ. WOJEWÓDZKIEGO z dnia 6 kwietnia 1949 r., Nr SG I 3/90/48, w sprawie ustalenia promienia wyjazdu (okręgu pracy) dla samochodów osobowych użytkowanych przez organa samorządu terytorialnego.

Do Wydziałów Powiatowych oraz Zarządów Miejskich i Gminnych Województwa Poznańskiego.

A. I. Na podstawie § 5 okólnika Nr 60, Kancelarii Rady Państwa z dnia 29 września 1948 r. L. dz. 31819/XI/2932/48 Wydział Wojewódzki na posiedzeniu w dniu 28 grudnia 1948 r ustalił następujący promień wyjazdu samochodów osobowych użytkowanych przez organa samorządu terytorialnego:

1. dla samochodów osobowych Przewodniczącego Wydziału Wojewódzkiego Poznańskiego względnie jego zastępcy oraz Naczelnika Wydziału Samorządowego i osób działających z upoważnienia Przewodniczącego Wydziału Wojewódzkiego z uwagi na obowiązek nadzoru nad podległymi agendami — promieniem jest odległość od siedziby Wydziału Wojewódzkiego do granic województwa.

2. Dla samochodów osobowych:
a) Przewodniczących Powiatowych Rad Narodowych,
b) Przewodniczących Wydziałów Powiatowych,
c) Powiatowego Zarządu Drogowego (o ile stanowią własność związku samorządu terytorialnego),
d) innych będących w dyspozycji powiatowych organów samorządowych,
promieniem jest odległość od siedziby urzędu do granic powiatu.

3. Dla samochodów osobowych:
a) Przewodniczących Miejskich Rad Narodowych, miast wydzielonych,
b) Prezydentów miast wydzielonych,
c) innych, będących w dyspozycji miejskich organów samorządowych,
promieniem jest odległość od siedziby urzędu do granic miasta.

II. Promieniem (okręgiem) pracy samochodów pozostających w dyspozycji organów samorządowych — odnośnie pkt. 1, 2 i 3 — jest zasadniczo terytorium właściwego powiatu, lub miasta. Ponadto samochody te mogą być używane dla utrzymania kontaktu z zakładami lub obiektami majątkowymi samorządu położonego poza tym okręgiem, jeżeli dojazd do tych obiektów nie może odbywać się publicznymi środkami komunikacyjnymi.

III. Używanie samochodu funkcyjnego do wyjazdu poza okręg pracy jest dozwolone jedynie na podstawie każdorazowego pisemnie udzielonego zezwolenia przez Przewodniczącego Wojewódzkiej Rady Narodowej.

B. Powyższa uchwała Wydziału Wojewódzkiego została zaaprobowana uchwałą Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z 18 stycznia 1949 r.

Podając uchwałę tę do wiadomości, polecam ściśle stosować się do jej postanowień.

Wojewoda: w z. Adamowicz, Wicewojewoda.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W OSTROWIE z dnia 18 marca 1949 r., dot. statutu o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Ostrowie, na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40 z roku 1947, poz. 198) uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29 listopada 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Ostrowie podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia, polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów, nie wyłączając artykułów objętych monopolami państwowymi, wykonywane na obszarze miasta Ostrowa.

2. Przez „zakłady gastronomiczne" rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia wymienione w § 1, ust. 1, niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego pobieranego na rzecz skarbu państwa.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych prawnych oraz spadkach nieobjętych, wykonywujących świadczenia objęte § 1, ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym lub samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi (§ 1, ust. 1).

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego, w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1, ust. 1, a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1), powodują odpowiednie ustalenia, bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1, ust. 1), lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacenia w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesięca, składając równocześnie Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie deklarację według ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji

§ 8. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5, dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 roku.

Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą dotychczasowy statut o poborze podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych z dnia 19 grudnia 1947 r.

Ostrów, dnia 29 listopada 1948 r.

Przewodniczący Miejskiej Rady Narodowej:
w z. Olejniczak, Wiceprzewodniczący.

*

Powyższy statut podaje się do publicznej wiadomości.

Ostrów, dnia 18 marca 1949 r.

Prezydent m. Ostrowa: w z. I. Zemski, Wiceprezydent.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W OSTROWIE z dnia 21 marca 1949 r. dot. statutu podatku hotelowego.

Miejska Rada Narodowa w Ostrowie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29 listopada 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Ostrowie podatek hotelowy.

§ 1. 1 Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego prowadzonych na terenie miasta Ostrowa.

2. Przez „przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego" nazywane w dalszych paragrafach „przedsiębiorstwami", rozumie się hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1. Od podatku wolni są:

1) posłowie do Sejmu,

2) wojskowi w służbie czynnej, pracownicy państwowi i związków samorządu terytorialnego, przebywający w delegacji służbowej,

3) pod warunkiem wzajemności — osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej,

4) właściciele i personel przedsiębiorstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale we własnych przedsiębiorstwach lub przedsiębiorstwach, w których pracują,

5) osoby delegowane na zjazdy organizacyj społecznych i politycznych,

6) uczestnicy wycieczek kierowanych przez przewodników, a ogranizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, związki zawodowe, partie polityczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne.

2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt 1) i 3) korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1. pkt. 2) — nadto delegacji służbowej. Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi nazwę wystawcy, numer legitymacji oraz datę i numer delegacji.

3) Osoby wymienione w ust. 1 pkt. 5) i 6) korzystają ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Zarząd Miejski.

§ 4. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.

§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń, połączonych z najmem lokalu lub jego części. Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp., jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu, należną za najem lokalu lub jego części.

§ 6. Podatek wynosi 20% podstawy opodatkowania.

§ 7. Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usług przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Do obliczenia i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa, który jest płatnikiem w zrozumieniu art. 17 ust 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Płatnik nie odpowiada za zaniechanie obowiązku obliczenia i pobrania podatku od podatnika w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez podatnika.

§ 9. 1. Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawiane tylko na blankietach wydanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Zarząd Miejski

2. Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.

3. Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlego przekazaniu Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie.

4. Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy łącznie z wpłatą podatku.

§ 10. Pobrane kwoty podatku płatnicy obowiązani są wpłacać do Głównej Kasy Miejskiej w Ostrowie, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca w dniu 1 miesiąca następnego.

§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem osobistym w zrozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 12. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie.

§ 13. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r. Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą dotychczasowy statut o podatku hotelowym z dnia 19 maja 1947 r.

Ostrów, dnia 29 listopada 1948 r.

Przewodn. Miejskiej Rady Narod. w. z. Olejniczak, wiceprzew.

*

Powyższy statut podaje się do publicznej wiadomości.

Ostrów dnia 21 marca 1949 r.

Prezydent miasta Ostrowa: w. z. I. Zemski, wiceprezydent

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W OSTROWIE z dnia 22 marca 1949 r. dot. statutu o podatku od psów.

Miejska Rada Narodowa w Ostrowie na podstawie art 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29 listopada 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Ostrowie podatek od psów.

§ 1. Podatkowi podlegają psy utrzymywane na obszarze miasta Ostrowa.

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. szczenięta do 8 tygodni,

2. psy, będące w posiadaniu: a) osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, b) konsulów i urzędników konsularnych nie będących obywatelami Rzeczypospolitej,

3. psy, będące przedmiotem handlu przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo sprzedażą psów,

4. psy, będące pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych itp), po jednym na każdą osobę,

5. psy, utrzymywane przez zakłady naukowe i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,

6. psy, utrzymywane przez władze wojskowe i władze bezpieczeństwa publicznego,

7. psy śledcze i ochronne stanowiące własność poszczególnych funkcjonariuszów władz bezpieczeństwa publicznego, o ile za śledcze lub ochronne uznane zostały przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,

8. psy, utrzymywane do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu związków samorządu terytorialnego oraz mienia ich instytucji, zakładów i przedsiębiorstw,

9. psy łańcuchowe, utrzymywane do pilnowania gospodarstwa rolnego, po jednym na każde gospodarstwo,

10. psy, będące w posiadaniu dozorców nocnych, po jednym na każdego dozorcę,

11. psy, będące w posiadaniu osób czasowo przebywających na obszarze miasta Ostrowa nie dłużej jednak, niż przez miesiąc od dnia przybycia, lub też przebywających dłużej niż miesiąc, jeżeli podatek od psów pobierany jest przez ten związek samorządowy. na terenie, którego osoby te stale mieszkają.

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na właścicielach, bądź posiadaczach psów, podlegających podatkowi.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku kalendarzowego, w którym osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w którym osoba zobowiązana pozbyła się psa.

§ 5. 1. Podatek wynosi rocznie:

a) od pierwszego psa	2.000,— zł
b) od drugiego psa	4.000,— zł
c) od każdego dalszego psa	10.000, - zł
d) od każdego rasowego psa myśliwskiego	500,— zł

pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia Sekcji Kynologicznej Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w ustępie poprzedzającym, jeżeli osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca.

§ 6. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 7. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 8. 1. Posiadacze nieruchomości obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia wykazy osób zamieszkałych w danej miejscowości, posiadających psy, z podaniem ilości psów.

2. Posiadacze nieruchomości obowiązani są zawiadamiać właściwy Zarząd Miejski o wszystkich zmianach zaszłych w złożonych przez nich wykazach, o których mowa w ust 1 — najdalej w ciągu miesiąca po zaszłej zmianie.

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r. Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą dotychczasowy statut o podatku od psów z dnia 20 maja 1947 r.

Ostrów, dnia 29 listopada 1948 r.

Przewodn. Miejskiej Rady Nar.: w. z. Olejniczak, wiceprzew.

*

Powyższy statut podaje się do publicznej wiadomości.

Ostrów, dnia 22 marca 1949 r.

Prezydent m. Ostrowa: w. z. I. Zemski, wiceprezydent

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W OSTROWIE z dnia 22 marca 1949 r. dot. podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Ostrowie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) uchwałą powziętą na posiedzeniu w dniu 29 listopada 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej w Ostrowie podatek od środków reklamy.

§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym: a) publicznie uwidaczniane, wyświetlane lub w inny sposób rozpowszechniane wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia, b) inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1) obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny pojazdu lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,

2) środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,

3) napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,

4) ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach.

5) napisy, których obowiązek umieszczania wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 m², a przepis szczególny nie stanowi inaczej,

6) środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych itp. z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych,

§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nieobjętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.

§ 4. Od podatku wolne są:

1) urzędy państwowe i samorządowe,

2) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe i kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób,

3) pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,

4) muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.

§ 6. 1. Podatek wynosi:

1) od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni:

do 0,2 m²	600,— zł rocznie
ponad 0,2 m² do 0,5 m²	1.000,— zł rocznie
ponad 0,5 m² do 1 m²	2.000,— zł rocznie
ponad 1 m² do 2 m²	3.200,— zł rocznie
ponad 2 m² do 3 m²	4.500,— zł rocznie
ponad 3 m²	8.000,— zł rocznie

2) od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp itp.) 2.000,— zł rocznie,

3) od reklam żywych i pojazdów reklamowych od 1.000,— zł do 10.000,— zł, w zależności od czasokresu używania reklamy,

4) od ogłoszeń oraz jednorazowych plakatów i ulotek przeznaczonych do rozplakatowania, rozdania lub rozesłania 20% należności za wykonanie,

5) od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 20% należności za wyświetlenie.

2. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.

§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) podwyższa się:

1) o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,

2) o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) oraz w § 7, jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) oraz w § 7, płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Podatek, wymieniony w § 6 ust. 1. pkt. 3), płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymienione w § 6 ust. 1. pkt. 4) i 5) wraz z zapłatą należności za wykonanie lub wyświetlenie reklamy.

§ 10. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku, wymienionego w § 6 ust. 1 pkt 4) i 5) oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego — Główna Kasa Miejska w Ostrowie w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w rozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości, położonych na obszarze miasta Ostrowa obowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomościach środki reklamy, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2), z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu — Wydział Podatkowy w Ostrowie.

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 roku.

Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu traci moc obowiązującą dotychczasowy statut o poborze na rzecz miasta Ostrowa podatku od plakatów i szyldów z dnia 19 maja 1947 r.

Ostrów, dnia 29 listopada 1948 r.

Przew. Miejskiej Rady Narod.: w z.: Olejniczak, Wiceprzew.

*

Powyższy statut podaje się do publicznej wiadomości.

Ostrów, dnia 22 marca 1949 r.

Prezydent m. Ostrowa: w z. I. Zemski, Wiceprezydent.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŻNINIE z dnia 25 marca 1949 r., dot. statutu o podatku hotelowym.

Miejska Rada Narodowa w Żninie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 132 powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 12. 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Żnin podatek hotelowy.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają lokale lub ich części w przedsiębiorstwach przemysłu gospodniego, prowadzonych na terenie miasta Żnina.

2. Przez „przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego" nazywane w dalszych paragrafach „przedsiębiorstwami", rozumie się hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody i domy zajezdne, prowadzone zawodowo i obliczone na zysk.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, zajmujących lokale lub ich części w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1.

§ 3. 1. Od podatku zwolnieni są:
1) posłowie do Sejmu,
2) wojskowi w służbie czynnej, pracownicy państwowi i związków samorządu terytorialnego, przebywający w delegacji służbowej,
3) pod warunkiem wzajemności — osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulowie, urzędnicy konsularni, nie będący obywatelami Rzeczypospolitej,
4) właściciele i personel przedsiębiorstw oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny, jeżeli zajmują lokale we własnych przedsiębiorstwach lub przedsiębiorstwach, w których pracują,
5) osoby delegowane na zjazdy organizacyj społecznych i politycznych,
6) uczestnicy wycieczek kierowanych przez przewodników a organizowanych przez urzędy i instytucje państwowe i samorządowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, związki zawodowe, partie polityczne, osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne.
2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. 1) i 3) korzystają ze zwolnienia od podatku po okazaniu zarządowi przedsiębiorstwa legitymacji służbowej, a osoby wymienione w ust. 1 pkt. 2) nadto delegacji służbowej. Zarząd przedsiębiorstwa wpisuje do księgi najmu pokoi nazwę wystawcy, numer legitymacji oraz datę i numer delegacji.
3. Osoby wymienione w ust. 1 pkt. 5) i 6) korzystające ze zwolnienia wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji, wydanej przez Zarząd Miejski.
§ 4. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z chwilą zajęcia, kończy się z chwilą zwolnienia lokalu.
§ 5. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz należny za najem lokalu lub jego części wraz z należnością za korzystanie z mebli, pościeli, oświetlenia, ogrzewania i wszelkich dodatkowych świadczeń połączonych z najmem lokalu lub jego części. Nie stanowi podstawy opodatkowania należność za wyżywienie oraz koszty wyłożone za najemcę, jak zwrot opłaty za międzymiastowe rozmowy telefoniczne itp. jeżeli koszty te nie są wliczone w ogólną sumę czynszu; należną za najem lokalu lub jego części.
§ 6. Podatek stanowi 10% podstawy opodatkowania.
§ 7. Podatek płatny jest wraz z należnością za korzystanie z usług przedsiębiorstwa.
§ 8. 1. Do obliczania i pobierania od podatnika podatku oraz do wpłacenia go na rachunek Zarządu Miejskiego, obowiązany jest zarząd przedsiębiorstwa, który jest płatnikiem w zrozumieniu art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).
2. Płatnik nie odpowiada za zaniechanie obowiązku obliczenia i pobrania podatku od podatnika w przypadku stwierdzonej protokołem organu porządku publicznego odmowy zapłaty podatku przez podatnika.
§ 9. 1. Rachunki za czynsz należny za najem lokalu lub jego części mogą być wystawiane tylko na blankietach, wydawanych w tym celu za zwrotem kosztów przez Zarząd Miejski.
2. Na rachunku należy uwidocznić obok czynszu należnego za najem także kwotę podatku.
3. Rachunki wystawia się przez kalkę w trzech równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden otrzymuje podatnik, drugi podlega przekazaniu Zarządowi Miejskiemu, trzeci zaś pozostaje w przedsiębiorstwie.
4. Drugie egzemplarze rachunków płatnik obowiązany jest dostarczyć Zarządowi Miejskiemu łącznie z wpłatą podatku.
§ 10. Pobrane kwoty podatku płatnicy, obowiązani są wpłacać do Kasy Zarządu Miejskiego, jeżeli chodzi o kwoty pobrane w czasie od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca — w dniu 1 miesiąca następnego.
§ 11. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16. 5. 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).
§ 12. Wykonanie statutu niniejszego porucza się Zarządowi Miejskiemu w Żninie.
§ 13. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Żnin, dnia 17 listopada 1948 r.

Zarząd Miejski: Kruzel, Suchański, Smoczyk, Braciszewski, Switała, Golec.

Żnin, dnia 21 grudnia 1948 r.

Za Miejską Radę Narodową: Przybylska, Idczak, Pawlicki.

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r. Nr P. R. N. 24/9/49 podaję do publicznej wiadomości.
Żnin, dnia 23 marca 1949 r.

Burmistrz: Podpis nieczytelny.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŻNINIE z dnia 25 marca 1949 r., dot. statutu o podatku od środków reklamy.

Miejska Rada Narodowa w Żninie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) uchwałą Nr 131 powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 12. 1948 r. a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Żnin podatek od środków reklamy.
§ 1. Podatkowi podlegają następujące środki reklamy zarówno o charakterze stałym, jak i jednorazowym:
a) publiczne uwidacznianie, wyświetlanie lub w inny sposób rozpowszechnianie wszelkiego rodzaju godła i znaki firmowe, szyldy, napisy, plakaty, ulotki i ogłoszenia.
b) Inne urządzenia reklamowe (np. szafki z artykułami, będącymi przedmiotem wyrobu lub sprzedaży).
§ 2. Od podatku są zwolnione:
1. obowiązkowe tabliczki na środkach lokomocji, zawierające numer rejestracyjny lub nazwisko, imię i adres posiadacza środków lokomocji,
2. środki reklamy umieszczane w obrębie terenów targów międzynarodowych lub wystaw zbiorowych, urządzanych przez państwo, samorządy i organizacje społeczne lub zawodowe,
3. napisy zawierające wyłącznie hasła propagandowo-społeczne,
4. ogłoszenia zamieszczane w dziennikach i czasopismach,
5. napisy, których obowiązek umieszczenia wynika z mocy szczególnych przepisów, jeżeli powierzchnia napisu w poszczególnym przypadku nie przekracza 600 cm² a przepis szczególny nie stanowi inaczej,
6. środki reklamy umieszczone wewnątrz lokali handlowych, przemysłowych lub tp. z wyjątkiem napisów i urządzeń umieszczonych na wystawach, oknach i drzwiach zewnętrznych.
§ 3. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych oraz spadkach nie objętych, używających środków reklamy, podlegających podatkowi.
§ 4. Od podatku wolne są:
1. urzędy państwowe i samorządowe,
2. instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze, opiekuńcze, związki zawodowe, partie polityczne, organizacje młodzieżowe i społeczne, oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne z wyjątkiem obliczonych na zysk przedsiębiorstw należących do tych instytucji, związków i osób.
3. pod warunkiem wzajemności — przedstawicielstwa dyplomatyczne, misje oraz konsulaty państw obcych,
4. muzea i biblioteki utrzymywane przez państwo i samorząd oraz szpitale publiczne.
§ 5. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu tego roku, w którym użyto środka reklamy,
2. obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym zaprzestano używania środka reklamy.
§ 6. 1. Podatek wynosi:
1. od godeł i znaków firmowych, szyldów, napisów oraz od trwałych plakatów o powierzchni:
do 0,2 m² 400,— zł rocznie, ponad 1 m² do 2 m² = 3.000,— zł rocznie,
ponad 0,2 m² do 0,5 m² 800,— zł rocznie, ponad 2 m² do 3² m = 4.000,— zł rocznie,
ponad 0,5 do 1 m² 1.600,— zł rocznie, ponad 3 m² 5.000,— zł rocznie,
2. od innych urządzeń reklamowych (szafek, neonów, latarń, lamp itd. zł 2.000,— rocznie
3. od reklam żywych i pojazdów reklamowych od zł 400 do 4.800 w zależności od czasokresu używania reklamy;
4. od ogłoszeń oraz od jednorazowych plakatów i ulotek, przeznaczonych do rozplakatowania, rozdania lub rozesłania 20% należności za wykonanie,
5. od reklam wyświetlanych sposobem projekcyjnym w kinoteatrach lub innych lokalach publicznych 50% należności za wyświetlenie.
2. Jeżeli taki środek reklamy jak godło, znak firmowy lub napis nie posiada obramowania, powierzchnię jego dla celów podatkowych stanowi powierzchnia najmniejszego kwadratu lub prostokąta, w ramach którego ten przedmiot reklamy całkowicie się mieści.
§ 7. Stawki podatkowe, wymienione w § 6 ust. 1 pkt. 1) i 2) podwyższa się:

1. o 50% od środków reklamy, umieszczonych na dachu, szczycie budynku lub w poprzek ulicy,
2. o 25% od środków reklamy, umieszczonych powyżej pierwszego piętra lub poza obejściem pomieszczeń, w których znajduje się przedsiębiorstwo.

§ 8. Podatek pobiera się w połowie stawek, przewidzianych w § 6 ust. 1 pkt. 1 i 2 oraz w § 7, jeżeli środki reklamy umieszczono po dniu 30 czerwca.

§ 9. 1. Podatek wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 1 i 2 oraz § 7 płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Podatek, wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 3), płatny jest z góry w dniu powstania obowiązku podatkowego, a wymieniony w § 6 ust. 1 pkt. 4) i 5) wraz z zapłatą należności za wykonanie lub wyświetlanie reklamy.

§ 10. Do obliczenia i pobierania od podatnika podatku, wymienionego w § 6 ust. 1, pkt. 4) i 5) oraz do wpłacania go na rachunek Zarządu Miejskiego Żnin w terminie siedmiu dni od dnia pobrania obowiązane jest przedsiębiorstwo, wykonujące lub wyświetlające dany środek reklamy. Przedsiębiorstwo takie jest płatnikiem w zrozumieniu art. 17 pkt. 3 dekretu z dnia 16. 5. 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 11. Posiadacze nieruchomości, położonych na obszarze miasta Żnina obowiązani są co rocznie w terminie do dnia 31-go stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu w Żninie na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób, posiadających na ich nieruchomości środki reklamy, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt. 1 i 2) z podaniem opisu środka reklamy oraz imion, nazwisk i adresów ich posiadaczy.

§ 12. Podatek, pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o obowiązkach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 13. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Żninie.

§ 14. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 roku.

Żnin, dnia 17 listopada 1948 r.

Zarząd Miejski: Kruzel, Suchański, Golec, Braciszewski, Smoczyk, Świtała.

Żnin, dnia 21 grudnia 1948 r.

Za Miejską Radę Narodową: Przybylska, Idczak, Pawlicki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r. Nr P. R. N. 24/10/49, podaje się do wiadomości.

Żnin, dnia 23 marca 1949 r.

Burmistrz: Podpis nieczytelny.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŻNINIE z dnia 25 marca 1949 r., dot. statutu o podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych.

Miejska Rada Narodowa w Żninie na podstawie art. 39 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198) uchwałą Nr 130 powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 12. 1948 r. a zatwierdzoną przez Powiatową Radę Narodową w Żninie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Żnin podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych.

§ 1. 1. Podatkowi podlegają prywatno-prawne zawodowe i odpłatne świadczenia polegające na sprzedaży do spożycia w lokalach zakładów gastronomicznych potraw i napojów nie wyłączając artykułów objętych monopolami państwowymi, wykonywanymi na obszarze miasta Żnina.

2. Przez zakłady gastronomiczne rozumie się wszelkie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego jak restauracje, bary, bufety, paszteciarnie, kawiarnie, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadłodajnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa wymagające uzyskania koncesji na ich prowadzenie na podstawie przepisów dekretu z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322).

§ 2. Wolne od podatku są świadczenia wymienione w § 1 ust. 1 niniejszego statutu zwolnione od podatku obrotowego, pobieranego na rzecz Skarbu Państwa, oraz obiady popularne wydawane z abonamentu.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, prawnych oraz spadkach nie objętych, wykonywujących świadczenia, objęte § 1, ust. 1.

2. Jeżeli świadczenia są wykonywane przez spółki jawne, komandytowe, oraz spółki, nie będące spółkami handlowymi — obowiązek podatkowy ciąży na tych spółkach.

3. Na przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych oraz na przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i samorządowym ciąży obowiązek podatkowy niezależnie od tego czy mają odrębną osobowość prawną.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą rozpoczęcia wykonywania świadczeń podlegających podatkowi (§ 1, ust. 1.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem roku podatkowego w ciągu którego zaprzestano wykonywania świadczeń, podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podstawę opodatkowania stanowi obrót osiągnięty z tytułu świadczeń wymienionych w § 1 ust. 1 a ustalony przez władze skarbowe dla celów wymiaru podatku obrotowego, pobieranego na podstawie każdocześnie obowiązujących w tym względzie przepisów.

2. Wszelkie decyzje, ustalające lub zmieniające rozmiar zobowiązania podatkowego w podatku obrotowym (ust. 1) powodują odpowiednie ustalenia bądź zmiany w ustaleniach rozmiaru zobowiązań podatkowych w podatku pobieranym na podstawie niniejszego statutu.

3. Zakłady gastronomiczne nie mogą doliczać podatku, pobieranego na podstawie niniejszego statutu, do opłaty (rachunku) pobieranej za świadczenia będące przedmiotem podatku (§ 1 ust. 1) lecz obowiązane są podatek ten wkalkulować w odpłatę (cenę) za te świadczenia.

§ 6. Podatek wynosi 10% podstawy opodatkowania.

§ 7. 1. Podatnicy podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych obowiązani są do wpłacania w ciągu roku podatkowego zaliczek miesięcznych na podatek.

2. Za podstawę do ustalenia wysokości zaliczki służy obrót, osiągnięty w miesiącu ubiegłym.

3. Zaliczkę oblicza się w wysokości podatku, przypadającego od ustalonego w myśl ust. 2 obrotu.

4. Podatnicy obowiązani są obliczać obrót za każdy miesiąc i wpłacać zaliczki miesięczne bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację wg ustalonego wzoru.

5. Różnica pomiędzy ustaloną przez władzę wymiarową za rok podatkowy kwotą podatku a kwotą należnych zaliczek płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia decyzji.

§ 8. 1. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Żninie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 roku.

Żnin, dnia 17 listopada 1948 r.

Zarząd Miejski: Kruzel, Suchański, Braciszewski, Smoczyk, Świtała, Golec.

Żnin, dnia 21 grudnia 1949 r.

Za Miejską Radę Narodową: Przybylska, Idczak, Pawlicki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r. Nr P. R. N. 24/8/49, podaję do publicznej wiadomości.

Żnin, dnia 23 marca 1949 r.

Burmistrz: Podpis nieczytelny.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŻNINIE z dnia 25 marca 1949 r. dot. statutu o podatku od psów.

Miejska Rada Narodowa w Żninie na podstawie art 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z roku 1947) uchwałą Nr 129, powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 12. 1948 r., a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie, wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Żnin podatek od psów.

§ 1. Podatkowi podlegają psy utrzymywane na obszarze miasta Żnina.

§ 2. Od podatku są zwolnione:

1. szczenięta do 8 tygodni,
2. psy, będące w posiadaniu:
a) osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości,
b) konsulów i urzędników konsularnych, nie będących obywatelami Rzeczypospolitej;
3. psy, będące przedmiotem handlu przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo sprzedażą psów,
4. psy, będące pomocą dla kalek (niewidomych, głuchoniemych, niedołężnych i t. p.), po jednym na każdą osobę,
5. psy, utrzymywane przez zakłady naukowe i doświadczalne wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych,
6. psy, utrzymywane przez władze wojskowe i władze bezpieczeństwa publicznego,

7. psy śledcze i ochronne, stanowiące własność poszczególnych funkcjonariuszów władz bezpieczeństwa publicznego, o ile za śledcze lub ochronne uznane zostały przez właściwe władze bezpieczeństwa publicznego,

8. psy, utrzymywane do pilnowania mienia, będącego w posiadaniu związków samorządu terytorialnego oraz mienia ich instytucji, zakładów i przedsiębiorstw,

9. psy łańcuchowe, utrzymywane do pilnowania gospodarstwa rolnego, po jednym na każde gospodarstwo,

10. psy, będące w posiadaniu dozorców nocnych, po jednym na każdego dozorcę,

11. psy, będące w posiadaniu osób czasowo przebywających na obszarze gminy miasta Żnina nie dłużej jednak, niż przez miesiąc od dnia przybycia, lub też przebywających dłużej niż miesiąc, jeżeli podatek od psów pobierany jest przez ten związek samorządowy na terenie którego osoby te stale mieszkają.

Obowiązek podatkowy ciąży na właścicielach, bądź posiadaczach psów, podlegających podatkowi.

§ 4. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku kalendarzowego, w którym osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa,

2. obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w którym osoba zobowiązana pozbyła się psa.

§ 5. 1. Podatek wynosi rocznie:

a) od pierwszego psa . . . . 1.000,— zł
b) od drugiego psa . . . . 2.000,— „
c) od każdego dalszego psa . . . . 5.000,— „
d) od każdego rasowego psa myśliwskiego . . 500,— „
pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia Sekcji Kynologicznej Polskiego Związku Łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawek przewidzianych w ustępie poprzedzającym, jeżeli osoba zobowiązana weszła w posiadanie psa po dniu 30 czerwca.

§ 6. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia wejścia w posiadanie psa.

§ 7. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16. 5. 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 8. 1. Posiadacze nieruchomości zobowiązani są corocznie w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku składać Zarządowi Miejskiemu na przepisanym wzorze według stanu z dnia 1 stycznia, wykazy osób zamieszkałych w danej miejscowości, posiadających psy, z podaniem ilości psów.

2. Posiadacze nieruchomości obowiązani są zawiadamiać właściwy Zarząd Miejski o wszystkich zmianach zaszłych w złożonych przez nich wykazach, o których mowa w ust. 1 — najdalej w ciągu miesiąca po zaszłej zmianie.

§ 9. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Żninie.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Żnin, dnia 17 listopada 1948 r.

Zarząd Miejski:
Kruzel, Suchański, Golec, Braciszewski, Świtała, Smoczyk.

Żnin, dnia 21 grudnia 1948 r.

Za Miejską Radę Narodową:
Przybylska, Idczak, Pawlicki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r., Nr P. R. N. 24/7/49, podaję do publicznej wiadomości.

Żnin, dnia 23 marca 1949 r.

Burmistrz: Podpis nieczytelny.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŻNINIE
z dnia 25 marca 1949 r., dot. statutu o podatku od prawa polowania.

Miejska Rada Narodowa w Żninie na podstawie art. 35 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) uchwałą Nr 128 powziętą na posiedzeniu w dniu 21. 12. 1948, a zatwierdzoną przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Żninie wprowadza na rzecz Gminy Miejskiej Żnin, podatek od prawa polowania.

§ 1. Podatkowi podlega prawo polowania na gruntach dla tych celów dzierżawionych, a położonych na obszarze miasta Żnina.

§ 2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i prawnych, uprawnionych do polowania.

§ 3. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z pierwszym dniem tego roku, w którym uzyskano uprawnienie do polowania.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z ostatnim dniem tego roku, w którym ustało uprawnienie do polowania.

§ 4. 1. Podatek wynosi rocznie 3,— zł od 1 hektara obwodu łowieckiego.

2. Podatek pobiera się w połowie stawki, przewidzianej w ustępie 1. jeżeli obowiązek podatkowy powstał po dniu 30 czerwca.

§ 5. Podatek płatny jest z góry bez wezwania władzy podatkowej w miesiącu styczniu każdego roku lub w ciągu miesiąca od dnia uzyskania uprawnienia do polowania.

§ 6. Podatek pobierany na podstawie niniejszego statutu, jest podatkiem osobistym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

§ 7. Wykonanie niniejszego statutu porucza się Zarządowi Miejskiemu w Żninie.

§ 8. Statut wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Żnin, dnia 17 listopada 1948 r.

Zarząd Miejski: Kruzel, Suchański, Smoczyk, Braciszewski, Golec, Świtała.

Żnin, dnia 21 grudnia 1948 r.

Za Miejską Radę Narodową: Przybylska, Idczak, Pawlicki.

*

Powyższy statut zatwierdzony decyzją Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w dniu 10 lutego 1949 r. Nr P. R. N. 24/6/49, podaję do publicznej wiadomości.

Żnin, dnia 23 marca 1949 r.

Burmistrz: Podpis nieczytelny.

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zgłoszono celem unieważnienia o zagubieniu (skradzeniu) nast. dokumentów.

Kaczmarkiewicz Ignacy, Borzęcice, poczta Golina, pow. Krotoszyn, tymczasowe wymeldowanie, wydane dnia 24. 11. 1948, przez Zarząd Gminny Dąbroszyn.

Szymczak Stanisław, rocznik 1912, Zduny, pow. Krotoszyn, ul Sieniutowa 266, książeczkę wojskową.

Wesołowski Tadeusz, rocznik 1922, Wiecinin, gm. Lubotyń, pow. Koło, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Konin.

Orłowski Feliks, Środa ul. Paderewskiego 9, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U.

Flisiak Julian, rocznik 1920, Sługocin, pow. Konin, zaświadczenie rejestracyjne, wydane przez R. K. U. Konin.

Woźny Michał, Szumiąca, gm. Kaława, pow. Międzyrzecz, dowód tożsamości konia Nr 37/48, wydany przez Zarząd Gminy Kaława z opisem: wałach, gniady, b. o., rok urodz. 1946.

Kujawiński Władysław, Tuliszków, pow. Turek, kartę rejestracyjna Nr 399, wydaną przez R. K. U. Kalisz.

Gminna Spółdzielnia „Samopomoc Chłopska" Śrem, ul. Mickiewicza 21, dowody tożsamości koni, wydane przez Zarząd Miejski Śrem Nr 14 z opisem: wałach, kasztan z gwiazdką, obie tylne nogi nad pęciną białe, urodz. 1942, oraz Nr 15 z opisem: klacz, kasztanka z gwiazdką i chrapką, urodz. 1942.

Konieczny Wincenty, urodz. 10. 3. 1922, Wróblewo, powiat Szamotuły, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Szamotuły. oraz okupacyjny dowód osobisty.

Szadurski Stefan, Poznań, ul. Łukaszewicza 15, m. 4, kartę rejestracyjną, wystawioną przez R. K. U. Poznań-Miasto.

Stobiecki Leszek, Poznań, ul. Warszawska 37, kartę rejestracyjną, skreślenie z rejestru wojskowego, wydane przez R. K. U. Skierniewice.

Jakubowski Feliks, Poznań, ul. Wieluńska 2, pozwolenie na prowadzenie pojazdów mech., wydane przez Okr. Urząd Samochodowy Poznań, zameldowanie Biura Meldunk., legitymację Zw. Zawod. Transportowców, kartę rowerową i kartę motoroweru, na nazwisko Jakubowska Irena.

Krawczyk Henryk, Poznań, Zielona 1, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Częstochowa.

Pudliszewski Marian, Poznań, ul. Gołowska 41, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań.

Mischke Kazimierz, Poznań, ul. Wierzbięcice 51, pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 156/46 wydane przez Okr. Urząd Samoch. Poznań, zameldowanie Biura Meld., kartę rejestracyjną R. K. U. Poznań.

Ratajczak Henryk, Poznań, ul. Krośnieńska 6, książeczkę wojskową, wydaną przez R. K. U. Poznań, legitymację Zw. Transportowców oraz kartę rejestracyjną R. K. U. Poznań.

Maciejewski Wojciech, Poznań, ul. Matejki 65a, m. 5. kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań-Miasto.

Janiszak Czesław, Poznań, ul. Polna 12, m. 31, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań, oraz zameldowanie Biura Meldunkowego.

Sojka Józef, Poznań, Podkomorska 11, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Gniezno.

Komin Stanisław, Poznań, ul. Dąbrowskiego 91, pozwolenie na prowadzenie pojazdów mech. Nr 1965, wydane przez Urząd Wojewódzki Poznański.

Pękała Dominik, Poznań, ul. Pochyła 25, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań, zameldowanie Biura Meldunkowego oraz dowód osobisty, wydany przez Zarząd Miejski w Poznaniu.

Budych Józef, Poznań, ul. Hetmańska 24, m. 9, legitymację Ubezpieczalni Społecznej w Poznaniu, legitymację Zw. Wdów i Sierot.

Zdrojewski Stanisław, Poznań, ul. Szwajcarska 27, m. 3, kartę rejestracyjną R. K. U. Konin.

Budasz Stanisława, Poznań, ul. św. Wawrzyńca 49, tymczasowe zaświadczenie tożsamości, wydane przez Starostwo Powiatowe Chełmno.

Nowak Szczepan, Porażyn, pow. Nowy Tomyśl, wymeldowanie Biura Meld. w Poznaniu.

Legomski Kazimierz, Poznań, ul. Grunwaldzka 86, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Pińczów.

Szczepaniak Leon, Środa, ul. Niedziałkowskiego 25, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Zawodny Maksymilian, Środa, ul. Kilińskiego 17, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań-Powiat oraz dowód osobisty, wydaną w r. 1935 przez Zarząd Miejski Środa.

Kowalski Andrzej, Poznań, ul. św. Marcina 9/10, m. 19, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Poznań oraz kartę rozpoznawczą, wydaną przez Dyrekcję Policji w Warszawie.

Miłkowska Regina, Dzierżanów, pow. Wrocław, legitymację służbową Nr 829, wydaną przez Zarząd Miejski Poznań.

Suwaliński Marian, Kostrzyn Wlkp., książeczkę wojskową, wydaną przez R. K. U. Poznań, prawo jazdy, dowód rejestracyjny na motocykl Nr 5429/N., kartę rejestrac. oraz licencję na skup bydła, potwierdzenie odbioru skupu bydła, oraz dwa dowody tożsamości koni, wydane przez Zarząd Miejski w Kostrzynie.

Bednarek Jan, Poznań, Niegolewskich 7, m. 5, kartę rejestracyjną, wydaną przez R. K. U. Nowy Sącz.

Koch Maria, Poznań, ul. Daszyńskiego 73, m. 18, książkę świadczeń lekarskich Nr 394, wydaną przez M. O. Poznań.

Kowalewski Edward, Boguniewo, pow. Oborniki, kartę rejestracyjną, wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Haegenbart Marian, Poznań, Daszyńskiego 50/12, kartę rejestracyjną, wyd. przez R. K. U. Nowy Tomyśl.

Albin Bolesław, Poznań, ul. Oźmina 10, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Woźniak Kazimierz, Murowana Goślina, pow. Oborniki, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Maciejewski Stefan, Murowana Goślina, pow. Oborniki, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Twaróg Adam, Murowana Goślina, pow. Oborniki, kartę rej. wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Dreas Teofil, Poznań, ul. Ślusarska 4, kartę rejestr., wydaną przez R. K. U. Poznań.

Piszcz Stanisław, Poznań, Jana III., kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Knopczyk Zdzisław, Poznań, Zygmunta Augusta 2, kartę rej., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Szałamacha Tadeusz, Poznań, ul. Spławie 7, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań, oraz zameld. Biura Meld.

Szcześniak Szczepan, Rogoźno Wlkp., ul. Wielkopoznańska, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Smul Kazimierz, Poznań, ul. Owsiana 4a, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań-miasto.

Wawrzynkiewicz Stanisław, Miąskowo, pow. Środa, kartę rejestr. Nr 2955 Środa, wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Karmelita Henryk, Poznań, ul. Szewska 14, m. 4, pozwol. na prowadz. pojazdów mechan. Nr 19738, wyd. przez Urząd Woj. Poznański.

Błażejewski Kazimierz, Poznań, ul. Górczyńska 31a, zameld. Biura Meld. oraz kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Leszno.

Łopatka Stanisław, Sulęcinek, pow. Środa, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Kozłowski Henryk, Poznań, Majątek Szczepankowo, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Władyka Tadeusz, Poznań, ul. Biała 1b, m. 25, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Polaczyk Jadwiga, Poznań, Hetmańska 1, zameld. wyd. przez Biuro Meld. Poznań.

Majewski Henryk, Wilkowo Świebodzińskie, pow. Świebodzin, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań-Miasto.

Klichowski Jerzy, Poznań, Szkolna 11, m. 9, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań-Miasto.

Kawka Henryk, Poznań, ul. Wawrzyniaka 36, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Wągrowiec.

Wojtuś Szczepan, Krerowo, pow. Środa, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Środa, legitymację partyjną P. P. R. Nr 368 571, legitymację O. R. M. O. (dwa egzemplarze).

Stachowski Józef, Dachowo, gm. Kórnik, pow. Śrem, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Świątkowski Marian, Poznań, ul. Sucha (Żwirownia), kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań-Miasto.

Nowacki Władysław, Tanibórz, pow. Środa, książeczkę wojskową Nr 0417899 Seria B., wyd. przez R. K. U. Poznań-Powiat.

Narożny Antoni, Poznań, ul. Lodowa 41, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Wojciechowski Tadeusz, Nekla, pow. Środa, legitym. kolej., roczny bilet kolej., kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Poznań.

Treseberg Józef, Huta Łasińska, poczta Trąbczyn, pow. Konin, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Konin oraz świadectwo szkolne.

Antczak Stanisław, Śnietnia, gm. Szymanowice, poczta Wierzchy, pow. Jarocin, tymczas. dowód tożsamości oraz kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Konin.

Całka Tadeusz, Boruja Kościelna, pow. Wolsztyn, dowód tożsamości konia.

Pajor Feliks, Kalinowki, gm. Orzeszków, pow. Turek, zaśw. wyd. przez R. K. U. Konin.

Powiatowy Związek Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" — Rawicz, „Potwierdzenie zgłoszenia" Nr rej. 255, wyd. dn. 7. 6. 1945 r. przez Starostwo Powiatowe Rawicz.

Biskup Tadeusz, rocznik 1922, Jadowniki, pow. Żnin, zaśw. rejestr., wyd. przez R. K. U. Wągrowiec.

Hryczyński Michał, Święcia, gm. Dąbroszyn, pow. Konin, dowód tożsam. konia Nr 113, wyd. przez Zarząd Gminny Dąbroszyn.

Ratajczak Stefan, Pacanowice, poczta Broniszewice, pow. Jarocin, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Kalisz.

Goliński Antoni, Olesie, poczta Dobrzyca, pow. Krotoszyn, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Kalisz.

Berlak Władysław, Polskie Olędry, poczta Dobrzyca, powiat Krotoszyn, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Kalisz.

Zieliński Leonard, Rogoźno, kartę rejestr., wyd. przez R. K. U. Szamotuły.

Kapral F e l i k s, Glinka, pow. Środa, zaświadczenie rejestracyjne RKU Poznań.

Poznański Dziennik Wojewódzki wychodzi co poniedziałek. Materiały do ogłoszenia przesyłać należy Redakcji do środy, godz. 13, w razie nadesłania materiałów po tym terminie, ogłoszenie nastąpi w następnym tygodniu.

Prenumeratę należy uiszczać z góry każdego kwartału bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Urząd Wojewódzki, Plac Kolegiacki 17. Konto P. K. O. Nr V-4023 Poznański Dziennik Wojewódzki.

Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Administracji najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru dziennika.

Tłoczono w Drukarni PPZG. Okr. Poł. w Poznaniu, ul. Składowa Nr 3 — 637/49 K-60737